

A lélek üdvössége

Watchman Nee



Arany Mécstartó

A könyv eredeti címe: The Salvation of the Soul
Watchman Nee

Lampadarul de Aur

str. Aurel Vlaicu 15

410 243 – Oradea

tel. 0359 432 805

fax. 0259 447 442

lampadaruldeaur@gmail.com

<http://www.lampadaruldeaur.ro>

Tartalomjegyzék

Az angol fordító megjegyzései	5
Előszó a magyar kiadáshoz	7

Első rész: A LÉLEK ÜDVÖSSÉGE

1. Jelentése: Önmegtagadás	11
2. Eszköze: A keresztt	27
3. Megnyilvánulása: A királyság	41

Második rész: A GYŐZTES ÉLET

1. Az üdvösség hatásköre a hívő számára	61
2. A győztes élet	83
3. Hit által élni	105

Az angol fordító megjegyzései

A könyv olyan témát tárgyal, melyet Isten gyermekei legtöbbször figyelmen kívül hagynak. Azonban az Úr ezt mondja nekünk: „Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. (...) Elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét” (1Péter 1,5.9). Ahogy közeledik a vég, a keresztyének számára egyre fontosabb tisztában lenni azzal, hogy mit jelent a lélek üdvössége.

A könyv első részében Watchman Nee kifejti számunkra a lélek üdvösségének jelentését, eszközét és megnyilvánulását: jelentése az önmegtagadás, eszköze a keresztség és megnyilvánulása a királyság. A második részben a szerző ugyanezt a témát még mélyebben vizsgálja, de más nézőpontból. Bemutatja a hívó ember üdvösségének hatáskörét, a győztes élet titkát és azt a hitet, amely által ezt az életet élhetjük.

Ezt a könyvet Nee testvér egy másik írásának, *A lélek rejtett ereje* című művének kísérő köteteként ajánljuk, ugyanis válaszként szolgál az abban a könyvben tárgyalt problémára, melyet az ember lelke mélyén rejlő, rendkívüli erő jelent. Mivel ez a könyv Istennek a lelkünkkel kapcsolatos *pozitív végzéséről* szól, reméljük, hogy az olvasó jobban megismeri általa, mely területekre terjed ki Isten üdvözítő munkája [más szóval, szabadítása – lásd a magyar kiadás előszavát], melyben kegyelemből részesültünk.

Ez a könyv a szerző kínai szolgálatának első éveiből való. Az első részt (*A lélek üdvössége*) képező három üzenet már 1930-ban megjelent folytatásban a *The Messages* című folyóiratban, majd könyvformában 1974-ben adta ki a hongkongi székhelyű The Christian Publishers. A második rész, *A győztes élet* forrása három füzetke, melyeket Sanghajban adtak ki kínai nyelven, és amelyek az itt is használt címeket viselik.

A szentírási idézetek [az angol fordításban] az „American Standard Version”-ből (1901) valók, ha másként nincs jelölve.

Előszó a magyar kiadáshoz

A könyv kulcsfogalmát, a magyar nyelvben bevett *üdvösség* szót, amely a görög *szótéria* (σωτηρία) megfelelője, a szövegkörnyezettől függően *szabadításnak*, *megmentésnek*, *megtartásnak*, *megmenekülésnek* vagy *szabadulásnak* fordítottuk. Az angolban ezeken a helyeken legtöbbször a tágabb értelmű (az előbbieket mind magában foglaló) *salvation* / *to save* szavakat használta az angol fordító.

A másik fontos fogalom a könyvben a *királyság*, amely a görög *baszileia* (βασιλεία) megfelelője. Károli ezt *ország*nak („Isten országa”), Csia *királyság*nak vagy *királyi uralkodás*nak, Vida pedig *királyi uralom*nak fordítja, és ez utóbbiakat pontosabbnak tartva mi is ezeket használtuk.

A másként nem jelölt bibliai idézetek az 1908-ban revideált Károli-Bibliából valók. Mivel a Biblia eredeti nyelvei is különbséget tesznek szellem és lélek között, a bibliai idézetekben, ahol a *pneuma* szerepel, mi is *szellemet* írtunk (az angolhoz hasonlóan), ezt külön nem jelöltük. Ahol tehát a szentírási idézetekben *lélek* szerepel, ott az eredetiben valóban *pszükhé* áll.

Első rész

A LÉLEK ÜDVÖSSÉGE

1.

Jelentése: Önmegtagadás

„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen; és tökéletesen őriztessék meg szellemetek, lelketek és testetek feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.”

(1Thessz 5,23 – Kecskeméthy ford.)

Olyan téma előtt állunk, melyre tudomásom szerint sokan még soha nem figyeltek föl. Ez a lélek üdvösségének problémája. Amikor az üdvösség kérdéséhez közelítünk, van valami, amit rendkívül fontos felismernünk: az óriási különbséget a szellem és a lélek között. Az 1Thesszalonika 5,23 alapján az Ige egyértelműen úgy ábrázolja az embert, hogy az három fő részből: szellemből, lélekből és testből áll. A szellem az a képesség, mellyel az ember kapcsolatba tud kerülni Istennel, és amellyel egyetlen állat sem rendelkezik. Ezért az állatok az embernél alacsonyabbrendűek, és nem képesek Istent imádni. A lélek az értelem, az akarat és az érzelm szerve az emberben. Ez olyasmi, amiben osztozunk az állatvilággal, hiszen az állat is a lelke által él. Végül, a test az a részünk, melynek segítségével érintkezünk az anyagi világgal. Mivel mi, emberek, szellem, lélek és test vagyunk, üdvösségünknek ezért mind a három területre ki kell terjednie.

„Hogy a szellem megtartassék az Úr Jézusnak ama napján” (1Kor 5,5). Ez az ige a szellem üdvösségéről beszél. „...a mi testünknek megváltását” (Róm 8,23) – itt pedig a test üdvösségéről van szó. De amit mi most meg akarunk vizsgálni, az a lélek üdvösségére vonatkozik. Ennek érdekében figyelmesen nézzük végig az Újszövetséget, hogy hol említi a lélek üdvösségének témáját. Csak így érthetjük meg annak valódi jelentését.

„Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért? Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint. Bizony mondom nektek: Azok között, akik itt állanak, vannak némelyek, akik nem kóstolják meg a halált, amíg meg nem látják az embernek Fiát eljőni az ő országában [királyságában]” (Máté 16,24-28).

„Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak” – ebből megtudjuk azt, hogy ami ezután következik, az nem a kívülállóknak szól, hanem az Ő tanítványainak. Ha pedig tanítványok, akkor üdvösséget nyert hívókról van szó. Ezért tartsuk szem előtt, hogy Jézus most közvetlenül a megmentett szentekhez szól, s nem a megmentetlen bűnösökhöz.

„Ha valaki jőni akar én utánam” – azaz, ha valaki a megmentettek közül követni akarja az Urat. Akiről szó

van, üdvösséget nyert tanítvány, akinek kifejezett vágya az Úr követése. A „kövessen engem” adja meg a kulcsot az ezután következő feltételekhez.

„Tagadja meg magát” – az önmegtagadás azt jelenti, hogy semmibe veszem magamat, lemondok kiváltságaimról. Megtagadni magamat nem más, mint félretenni az éneket azért, hogy az Isten gondolatát keressem, semmilyen dologban nem a magam értelme szerint járok el, és nem vagyok énközpontú. Csak az ilyen ember képes követni az Urat. De hát ez magától értetődő, hiszen hogyan követheti az ember az Urat, aki a saját feje után megy?

„Vegye föl az ő keresztjét, és kövessen engem.” – Ez még mélyebb dolog, mint az önmegtagadás. Mert az önmegtagadás csak az énem figyelmen kívül hagyása, viszont a kereszt fölvétele az Istennek való engedelmesség. Az utóbbi pedig azt jelenti, hogy elfogadom, amit Isten elhatározott felőlem, és hajlandó vagyok szenvedni az Ő akaratából. Ha megtagadjuk magunkat és föl vesszük a keresztet, akkor igazán követhetjük az Urat.

„Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt.” Az eredeti görög szövegben az *élet* szó helyén itt a *pszükhé* áll, ami azt jelenti, *lélek*. Ebből kifolyólag a fenti ige a lélek megmentéséről illetve elvesztéséről szól; és megvilágítja vizsgált témánkat.

A „mert” kötőszó összekapcsolja az előtte és az utána álló szöveget. Ez a szó segít belátnunk, hogy az előtte álló szövegrész – „tagadja meg magát, és vegye föl az ő keresztjét” – pontosan ugyanarra utal, mint az utána következő versben a lélek megmentése, illetve elvesztése.

„Mert aki meg akarja tartani az ő lelkét...” Ez a fordítás így arra az emberre utal, aki bár vágyik követni az Urat, de nem akarja megtagadni magát és fölvenni a keresztet. Ez tehát segít megértenünk valamelyest, mit jelent a lélek [mostani] megmentése. Rávilágít, hogy az ilyen ember vonakodik semmibe venni az énjét, nem akar lemondani a saját kiváltságairól és szenvedésnek alávetni magát az Istennek való engedelmesség érdekében. Így felismerhetjük, hogy a lélek megtartásának (megmentésének) lényege pontosan az ellentéte az önmegtagadásnak és a kereszt fölvételének. Ha valaki tudja, mi az önmegtagadás és mit jelent a kereszt hordozása, akkor azt is tudni fogja, hogy mire utal a saját lelkünk megmentése (megtartása).

Az Úr azt mondja, ha valaki annyira tekintettel van önmagára, hogy nem hajlandó megtagadni önmagát, fölvenni a keresztet és szenvedni az Istennek való engedelmesség miatt, akkor végül el fogja veszíteni a lelkét. Aki a fenti értelemben próbálja megtartani a lelkét, az a jövőben – eredményképpen – el fogja veszíteni a lelkét. Elveszíteni a lelket azt jelenti, hogy az ember a végén szenvedni fog, és elveszíti mindazt, amiben örömét leli. Nem fogja megkapni, amire vágyik.

„Aki pedig elveszti az ő életét én értem...” – ez az, amit önmegtagadásnak és kereszthordozásnak nevez az Ige a megelőző versben. Elveszíteni a lelket [a jelenben] ugyanaz, mint megtagadni önmagunkat. Az Úr biztosít afelől, hogy ha valaki hajlandó lemondani a lélek minden öröméről Őérte, és kész szenvedni Isten akarata szerint, akkor meg fogja találni a lelkét [a jövőben]. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy aki az Úrért kész megtagadni saját elképzeléseit és vágyait, hogy

azokat ne elégítsék ki e világ dolgai, hanem ehelyett sok szenvedést tűr el, annak egy másik időben az Úr fogja megadni szíve kívánságát minden áldással és örömmel.

Tanulmányozva a fenti igeverset, megérthetjük, mit is jelent a lélek üdvössége. A lélek megtartása alatt azt értjük, hogy az ember boldogságot és örömet nyer szívének teljes megelégtetésére. A lélek elvesztése pedig az örömről, illetve a vágyak kielégítéséről való lemondásról beszél.

Tehát a lélek elvesztése (mely önmegtagadást és kereszthordozást igényel) semmiképpen nem az, amit általában „elveszésnek” („elkárhozásnak”) nevezünk; ehelyett az Úr megmutatja nekünk, hogy a lélek megtartása abban áll, hogy nem tagadjuk meg önmagunkat, és nem vesszük föl a keresztet. Ennek a fogalomnak nincs köze az „üdvözülni” vagy „elveszni” szokásos felfogásához – ami elég nyilvánvaló, hiszen ha a lélek üdvössége az örök életet jelentené, akkor miért mondja azt az Úr Jézus, hogy az embernek el kell veszítenie lelkét az Úrért? Ha a lélek elvesztése a tűznek távába jutásra utalna, akkor Isten vajon azt kérné tőlünk, hogy a tüzes tóba igyekezzünk kerülni Őérte? Következésképpen jelen igeversünknek egyáltalán semmi köze az örök élethez vagy a tűznek távához. A vers első részében álló „elveszti azt (a lelkét)” és a második részében álló „elveszti életét (lelkét)” ugyanazt kell, hogy jelentse. Ha a „valaki meg akarja menteni életét, elveszti azt” azt jelentené, hogy aki nem tagadja meg magát, az a tűznek távába kerül, akkor a „valaki elveszti életét énértem, megtalálja azt” mondat nem másra utalna, mint, hogy aki az Úrért a tűznek távába megy, annak örök élete van – de ez abszurdum

lenne. Tehát a lényeg itt egyszerűen a következő: ha egy megmenekült hívő nem engedi, hogy lelke most szenvedjen, akkor a jövőben fog szenvedni a lelke. De ha megengedi, hogy lelke szenvedjen most az Úrért, akkor nem fog szenvedni a jövőben a lelke.

Ráadásul, ha a lélek üdvössége az örök élet birtoklását jelentené (de nem azt jelenti), akkor a lélek elvesztése a tűz tavába jutásra utalna. De így nem egyeztethetnénk össze az Úr Jézus korábbi szavait az itteniekkel. Mert az Úr itt a tanítványaihoz szól, akik már elnyerték az örök életet. És tudjuk, hogy aki nem keresztyén, az nem tudja megtagadni magát, és nem képes sem a keresztet fölvenni, sem az Urat követni. Ha az Úr azt akarja, hogy valakinek örök élete legyen, akkor kétségkívül azt kéri tőle, hogy higgyen, és nem az önmegtagadást követelné tőle azért, hogy örök élete lehessen. Csak az képes önmegtagadóan élni, fölvenni a keresztet és követni az Urat, akinek örök élete van. Egy bűnösnek, aki még nem nyert örök életet, nem arra van szüksége, hogy megpróbálja követni az Urat, hanem, hogy higgyen az Úrban.

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall (életét elveszti)? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért (életéért)?” – Itt is „élet” helyett „lélek” áll az eredeti görög szövegben. Az Úr folytatja annak magyarázatát, hogy milyen haszontalan dolog az, ha valaki most menti meg lelkét, és később elveszti azt. Azt érti ez alatt, hogy ha valaki nem tagadja meg magát, nem veszi föl a keresztet, és nem követi Őt egészen szorosan, hanem ehelyett lelkének kielégítésére törekszik annak vágyai szerint cselekedve, akkor eljön majd az idő,

amikor elveszti lelkét, holott korábban az egész világot megnyerte. Bár sok kellemes dologban volt része lelke kívánságait követve, végül, azt mondja az Úr, lelke örömeinek elvesztésével mindent vissza kell fizetnie. Az Úr nézőpontjából sokkal jobb a végén megnyerni a lelket, mint most. Semmi sem adható váltságul a lélek végső megelégtetéséért. Így a lelket most elveszíteni sokkal jobb, mint a végén.

„Aki meg akarja menteni (tartani) életét, elveszti azt.” – Ha valaki megmenti (megtartja) most a lelkét, mikor fogja elveszíteni azt? „Aki pedig elveszti az életét én értem, megtalálja azt.” Mikor is találja meg az ember az ő életét? Ugyanabból az igeszakaszból látjuk, hogy az Úr így válaszol erre a kérdésre: „Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és *akkor* megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint” (Máté 16,27).

„Cselekedete szerint” azt jelenti, hogy aszerint, amit az egyes ember tesz jelen életében. Ezek a cselekedetek két kategóriába sorolhatók: (1) megtartani a saját lelkét most, és (2) elveszíteni a lelket a jelenvaló világban az Úrért. „Megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint” azt jelenti, hogy az Úr el fogja érni, hogy az, aki most megmenti a lelkét, elveszítse azt, aki pedig most elveszíti lelkét az Úrért, megnyerje azt. És mikor fog ez megtörténni? Az Ő eljövetelekor. Tehát legyünk tökéletesen tisztában azzal, hogy ha valaki a hústest dolgaival törődik, önnön lelkének gyönyörűségét keresi, és elutasítja a Krisztusért való szenvedést, akkor az Úr feddésében fog majd részesülni, sőt, talán sírásban és fogcsikorgatásban is része lesz, ahelyett, hogy az Úr dicsőségében örvendhetne az Ő eljövetelekor. Viszont,

ha kész saját jogairól lemondani, teljesen elkülönülni a világtól és hűségesen engedelmeskedni Isten akaratának, akkor dicséretet kap az Úrtól, és élvezheti az Úr örömét szívének teljes megelégedésére.

Az Úr eljövetele és jutalomosztása különösen a Vele való uralkodásra vonatkozik a királyságban. Hiszen itt maga az Úr tájékoztat minket rögtön arról is, hogy hol fog eljönni. A 28. versben azt mondja az Úr: „látják az embernek Fiát eljöni *az Ő királyságában*”. Itt az Úr arra utal, hogy amikor eljön a földre uralkodni ezer esztendeig, akkor a hívők közül egyesek Vele együtt uralkodnak majd, mások pedig nem.

Tanulmányozott ígénk lényege tehát, hogy a tanítványokat, akik hittek az Úrban és örök életet nyertek, két csoportra osztja. Az egyik csoport megtagadja önmagát és fölveszi a keresztet; a másik csoport nem tagadja meg magát és nem veszi föl a keresztet. Az egyik csoport kész lemondani mindenről az Úrért és elveszíteni a lelkét, míg a másik e világ örömeit igyekszik megnyerni önmagának, és nem akarja elveszíteni a lelkét. Krisztus tanítványa az, akit az Úr elkülönített a bűnösök közül. És az Úr újból külön fog választani egy csoportot: az önmegtagadó tanítványokat a nem önmegtagadó tanítványoktól. Tudnunk kell, hogy a jövőben a királyságban betöltött pozíciónk a jelen cselekedeteinktől függ. Bármit is értünk ma nyereség alatt, az a jövőben is nyereséget fog jelenteni; és bármit is értünk ma veszteség alatt, az a jövőben is veszteséget fog jelenteni. Ha ma nyereségnek számít az, hogy megnyerjük ezt a világot, a szenvedéseket pedig elkerüljük, akkor a jövőben a világ elnyerése fogja jelenteni a nyereséget az önmegtagadók számára,

szenvedések nélkül. Ha ma veszteségnek számít a világgal való szakítás és a saját akarat félretétele, akkor a jövőben a világ elvesztése fogja jelenteni a veszteséget az önmagukat meg nem tagadók számára, vágyaik kielégítetlenségével együtt. Az Úr ezen azt érti, hogy mindazok, akiket ma kielégít a világ, elvesztik azt a jutalmukat, hogy a jövőben együtt uralkodjanak Vele. Következésképpen a lélek üdvössége egészen más, mint amit általában a szellem üdvösségének nevezünk (ami az örök élet birtoklását jelenti).

A szellemünk hogyan menekül meg? „Ami Szellemtől született, szellem az” (János 3,6). A János ev. 3. része alapján tudjuk, hogy aki hisz, annak örök élete van. Ami a hívőt illeti, a szelleme megmenekült. Ennek megfelelően a szellem üdvössége az örök élet birtoklását jelenti. De hogyan menekül meg a lélek? Tanulmányozott igeszakaszunkban az áll, hogy ha elveszítjük a lelkünket az Úrért, akkor a lelkünk megmenekül. Így tehát a szellem üdvössége azt jelenti, örök életünk van, a lélek üdvössége pedig azt, hogy elnyerjük a királyságot.

A szellemem azáltal üdvözü, hogy Krisztus vállalta értem a keresztet; a lelkem azáltal üdvözü, hogy én magam is vállalom a keresztet.

A szellemem azért üdvözü, mert Krisztus az életét adta értem; a lelkem azért üdvözü, mert megtagadom önmagam és követem az Urat.

A szellemem a hit alapján üdvözü: ha egyszer hittem, a kérdés örökre eldőlt, megingathatatlanul. A lelkem az Úr követése alapján üdvözü: ez élethosszig tartó folyamat, versenypálya, amelyet végig kell futni.

Hit által üdvözü a szellem, mert „aki hisz a Fiúban, örök élete van” (János 3,36). Cselekedetek által üdvözü

a lélek, mert „akkor (az Úr) megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint” (Máté 16,27). Ha a szellem üdvözült, biztosított az örök élet. Ha a pokol összes démona felkelne is, hogy megkísértsen engem, nem tudnának a kárhozatba kergetni. Ha angyalok szállnának le a mennyből, hogy lesújtsanak rám, ők sem tudnának a kárhozatba taszítani. Sőt, még a Szentháromság Isten sem tudna a kárhozatba juttatni! Ami azonban a lélek üdvösségét illeti, ma még semmi biztosítékunk nem lehet, mert az, hogy megnyertük-e a lelkünket vagy sem, az Úr visszajövetelekor fog kiderülni.

A szellem üdvössége ma dől el, hiszen aki hisz az Úrban, annak örök élete van. Azonban a lélek üdvössége az ember Fiának visszajövetelekor fog eldőlni.

A szellem üdvössége mostani *ajándék*, mert „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta” (János 3,16). A lélek üdvössége azonban jövőbeli *jutalom*, amelyet az Úr visszatértekor kapnak azok, akik hűségesen követték Őt.

Ahhoz, hogy a lélek üdvözüljön, először a szellemnek kell üdvözülnie. A szellem üdvössége nélkül nincs lehetőség a lélek üdvösségére.

Márk 8,31-38

A Márk 8,31-38-ban feljegyzett igék tartalma általában véve megegyezik a Máté 16,24-28-ban leírtakkal. Mi most csak az apró különbségeket fogjuk megvizsgálni.

„...valaki pedig elveszti az ő életét én értem és az evangéliumért, az megtalálja azt” (Márk 8,35). Itt annyival

van több, hogy „és az evangéliumért”. Az emberek általában úgy értik, hogy ez azokra vonatkozik, akik az evangéliumot hirdetik az Úrért. Ha ez igaz lenne, akkor vajon csak az igehirdetők lennének azok, akik megnyerik majd a lelküket? Amiről azonban itt szó van, az egyszerűen az evangélium és nem az evangélium hirdetése. De mi „az evangélium”? Nem más, mint „a Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliuma” (Márk 1,1), az az „ily nagy üdvösség”, amelyről a Zsidók 2,3-4 beszél, amely a „sok fiak dicsőségbe vezetése” (Zsid 2,10). Ez nem csupán a megszabadulás evangéliuma azok számára, akik a bűn rabszolgái voltak, és szellemi értelemben kijöttek Egyiptomból; hanem a Kánaánba való szellemi belépésnek dicsőséges evangéliuma is. „Elveszti életét én értem” (Máté ev.) – ennél a szeretet szorongat. „Elveszti életét (...) az evangéliumért” (Márk ev.) – itt a saját jövőbeli jólétünk és a királyság motivál.

„Mert valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között” (Márk 8,38). Ez arra vonatkozik, aki nem hajlandó elveszíteni lelkének életét, vagyis aki ebben a nemzedékben nem szenved az Úrért és az Ő igéjéért. E parázna és bűnös nemzedék közepette csak az tud az Úr igéjének tanúságtevője lenni, aki ennek érdekében elveszíti lelkét. Hacsak valaki nem kész valóban elveszíteni a lelkét, nem lehet az Úr szégyenkezés nélküli tanúságtevője ebben a nemzedékben. Az emberek előtt Isten gyermekei közül sokan soha nem akarnak s nem is mernek bizonyosságot tenni az Úrról, aki megvásárolta őket drága áron. Félnek, hogy az emberek kigúnyolják őket, és jó színben akarnak feltűnni előttük. Ez nem más, mint a saját lelkük megtartása ebben az életben. Az ilyenek biztosan

kárt szenvednek a királyságban. Akik nem hajlandók elveszíteni életüket ebben a korszakban, azok közül senki sem fogja látni az Úr dicsőségét az eljövendő korszakban. Akik a jövőben Krisztussal együtt uralkodni fognak, azok mind elveszítették a lelküket ma. Azok közül, akik elveszítik a lelküket a mostani korszakban, senki nem lesz olyan, aki ne nyerné meg azt a következőben.

Lukács 17,26-37

„És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek mindama napig, amelyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az özönvíz, és mindeneket elveszte. Hasonlóképpen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; De amely napon kiment Lót Szodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elvesztett: Ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik. Az nap, aki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és aki a mezőn, azonképpen ne forduljon hátra. Emlékezzetek Lót feleségére! Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt. Mondom nektek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik. Két asszony öröl együtt; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik. Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik. És felelvén, mondának neki: Hol, Uram? Ő pedig monda nekik: ahol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.”

A Lukács 17 e szakaszában az „élet” szó helyett mindenhol „lélek” áll az eredeti görög szövegben.

Arról olvashatunk itt, hogy mikor menekül meg a lélek. „Mondom nektek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. Két asszony örül együtt; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik” (34. és 35. vers). Ez az *elragadtatás* idejére utal. A különbség a két ember között itt az, hogy az egyik fölvetetik, a másik otthagyatik. Fölvétetni azt jelenti, hogy elragadtatni a mennybe (vö. 1Mózes 5,24). Így a 33. vers értelme világos („Valaki igyekszik az ő életét megtartani, elveszti azt; és valaki elveszti azt, megeleveníti azt”). Aki ebben a korszakban megtartotta a lelkét, az hátrahagyatik az ember Fiának eljövetelekor, míg az, aki elveszítette a lelkét ebben a korszakban, fölvetetik az ember Fiának eljövetelekor. Látszólag semmi különbség nincs a két ember között; sem a munkájuk, sem a tartózkodási helyük nem különbözik. Csak az elragadtatáskor lesz nyilvánvalóvá a különbség. Egy szempillantás alatt micsoda *óriási* különbség!

Nagyon komoly kérdés merül itt föl. Ugyanis, ha szeretnénk elragadtatni, meglátni az Urat és belépni a királyságba, akkor először ebben a korszakban el kell veszítenünk a lelkünket. Az Úr kedvéért el kell szakadnunk a világtól, le kell mondanunk mindarról, ami nincs összhangban Isten akaratával, el kell hagynunk mindazt, ami gúzsba köt minket, és hátat kell fordítanunk mindennek, ami akadályozná szívünket, hogy az odafentvalókkal törődjön. Ha olyanok leszünk, mint Lót felesége, hogy megpróbáljuk megtartani a lelkünket, és nem akarunk lemondani semmiről, akkor, ha nem is veszünk el Sodomában és Gomorrában a bűnösökkel

együtt, de nem vétetünk föl oda, ahova az Úr szánt minket. Lehet tehát, hogy nincs különbség az örök élet tekintetében, de *lesz* különbség az elragadtatást illetően.

Lukács 12,15-21

Mit is értünk a lélek elvesztésén? Erre a kérdésre talán még világosabb magyarázatot kapunk, ha elolvassuk a következő példázatot a Lukács evangéliumából.

„Monda azért nekik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete. És monda nekik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet. És monda: Ezt cselekszem: Az én csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És [ezt] mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! Monda pedig neki az Isten: Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet te tőled; amiket pedig készítettél, kiéi lesznek? Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag” (12,15-21).

Az „élet” szó itt is mindenhol „lélek” az eredeti szövegben. Ezért azt mondhatjuk, hogy a lélek megnyerése azt jelenti, hogy örömet, élvezetet és megelégedettséget szerzek a lelkem számára. Ezzel szemben a lélek elvesztése azt jelenti, hogy hagyom szenvedni a lelkemet, hogy sajnó és szegény legyen.

Ez a gazdag ember a gabonában és javakban való bővülködésnek köszönhetően saját lelkének élvezetet, örömet és megelégedettséget szerzett ebben a korszakban. Ő már most megnyerte a lelkét.

Így a lélek megnyerése azt jelenti, hogy boldoggá teszem ebben a korszakban; az elvesztése pedig azt, hogy semmit sem nyújtok neki ebben a korszakban. Amit látunk, hallunk és kezünkkel vagy lábunkkal érzünk, a testünkön keresztül történik, de ami tudatában van az általa érzett örömöknek, az a lélek.

A lélek a természetes vágyaink székhelye; ez teszi lehetővé számunkra, hogy érezzünk vagy élvezzünk valamit. A lélek életének vágyai pedig kielégítést követelnek. A gyönyörű zene lecsillapíthatja az érzelmeket; az irodalom, a filozófia pedig emelkedett gondolatokra sarkallhat. Azonban ha az ember ezeken a dolgokon keresztül keres ebben a korszakban teljes megelégitést, akkor elveszíti azt, hogy az eljövendő korszakban legyen megelégitve. Ha már most vigaszt és kényelmet nyertünk ezeken a dolgokon keresztül, akkor elveszítjük a jövőben a királyság dicsőségét.

Aki megtartja a lelkét ebben a korszakban – legyen bár olyasvalakiről is szó, aki hisz az Úrban –, az már elnyerte azokat az örömöket, amelyeket a fül, a szem és a szív nyújthat, és így az eljövendő korszakban elveszíti mindezt. Aki most kap, az majd akkor fog hiányt szenvedni; míg aki most szenved hiányt, az a jövőben fog bővülködni. Ezt kellene megértenünk a lélek üdvösségével kapcsolatban! A királyság örömeiben, dicsőségében és megelégitésében részesülni a jövőben – ez a lélek megnyerése. És mindezt elveszíteni a jövőben – ez pedig a lélek elvesztése.

Miután üdvösséget nyertünk, nyilvánvaló, hogy soha többé nem válhatunk ismét „nem üdvözültekké”. Azonban tetteinknek nagy súlya van a jövőbeni királyságban betöltött pozíciónkat illetően. Mi után törekedünk hát most? Milyen nehéz a fiataloknak lemondaniuk e világ örömeiről! Sokan valamilyen szép lakásban vagy ételben, ruházatban, szórakozásokban stb. keresik a beteljesülést. Ezek az emberek már ma megnyerték a lelküket; következőképpen el fogják veszteni lelküket az eljövendő napokban. Akit Isten egyszer megmentett, az már soha nem fog a pokolra kerülni; de lehet, hogy nem élvezheti a királyság örömeit.

Az Úr nem arra tanít minket, hogy aszkéták legyünk; Ő csak arról akar minket meggyőzni, hogy ne engedjük, hogy e világ dolgai *rabul ejtsék* a szívünket. Ezek a dolgok lehetnek helyesek, jók, de nem minden jó dolog hasznos. Ezért mondja Pál: „Minden szabad (megengedett) nekem, de nem minden válik javamra (hasznos – Darby fordítása szerint)” (1Kor 10,23). Legyen az ruházat, élelem vagy hajlék, ne a saját élvezetünket keressük ezekben. Mindent Isten dicsőségére tegyünk! Ha belemerülünk ezen dolgok bármelyikébe is, rossz útra tévedtünk.

Aki szereti a világot, megtartja a saját lelkét. Mivel a bűn belépett a világba, ebből a bűnös világból ne kívánjunk semmit a magunk számára!

Eszköze: A kereszt

„Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt.”

(Máté 10,39)

Folytassuk tanulmányunkat a lélek üdvösségéről! „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert [kardot]” (Máté 10,34). Miért beszélt így az Úr? Azért, mert mindenki úgy gondolja, hogy békességet bocsátani jött e földre. Az Úr ezért, hogy ezt a felfogást kiigazítsa, világosan megmondja hallgatóinak, hogy nem békességet hozni jött, hanem kardot. Később látni fogjuk, hogy az itt említett békesség nem a nemzetek közötti háborúval kapcsolatos, hanem a családokban fellépő bizonyos helyzetekre és viszonyokra utal.

„Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy kardot.” Mit jelent ez az ige? Kardon itt az Úr nem olyan fegyvert ért, amit csatatéren vagy háborúban használnak. Egyszerűen kijelenti, hogy azért jött, hogy kardot küldjön a földre. Vajon Simeon nem azt mondta röviddel Jézus születése után Máriának, hogy „Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tőr” (Lukács 2,35)? Ugyanilyen értelemben szerepel a Máté 10,34-ben a *kard* szó. Ez arra utal, hogy az ember életútja folyamán nem biztos, hogy simán mennek a dolgok, hanem

éppen ellenkezőleg, olyan nehézségek jönnek, amelyek mint kard járnak át a lelkét. Az Úr tehát azt akarja ezzel mondani, hogy Ő nem azért jön, hogy boldoggá tegyen, hanem, hogy megsebezzen minket.

„Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt” (Máté 10,35). Ez az igeverb a „mert” kötőszóval kezdődik, jelezve, hogy a következő szavak magyarázatul szolgálnak majd az előző mondathoz, ti., hogy az Úr kardot bocsát a földre. Természetes állapot, hogy apa és fia rokonlelkűek; de most az ilyen kapcsolatot az elidegenedés bélyegzi meg. A lány elidegenül az anyjától, a meny elidegenül az anyósától és így tovább.

„És hogy az embernek ellensége legyen az ő háznépe” (36. vers). Ha valakinek ellensége van, az keserűséggel jár. A saját családtagjaink, akiket szeretünk, ellenségesen fordulnak felénk, és ezzel megsebzik a szívünket. Így ellenségeskedés és keserűség lesz az otthonunkban.

„Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, *nem méltó* én hozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, *nem méltó* én hozzám” (37. vers). Ebben a mondatban az Úr kétszer mondja azt, hogy „nem méltó”. Gondolkodtatok-e már azon, vajon miért kell jobban szeretnünk az Urat, mint a saját apánkat, anyánkat vagy gyermekeinket? Ha egyvalakit is jobban szeretünk ezen a világon, mint az Urat, nem tudunk az Ő tanítványa lenni. Hogy Krisztus tanítványai legyünk, ahhoz teljes szívből kell szeretnünk az Urat. Ez a tanítványság feltétele. Teljesen lehetetlen, hogy egyidejűleg és azonos mértékben szeressük az Urat és valaki mást is.

„És aki nem veszi föl az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, *nem méltó én hozzám*” (38. vers). Ez az igevers összefoglalja az eddig elmondottakat – hogy ez a kereszt! Mit jelent fölvenni a keresztet? Az Úr nem azt mondta, hogy aki nem veszi föl az ő terhet, és nem követi Őt, az nem méltó Őhozzá. Nem, hanem azt mondta, hogy aki nem veszi föl a keresztjét, és nem követi Őt, az nem méltó Őhozzá. A teher nem kereszt. A teher valamilyen elkerülhetetlen dolog, a kereszt azonban az ember személyes döntésének alárendelt, és ezért elkerülhető.

Amit az első kereszt jelentett a történelemben, azt fogja jelenteni az összes utána következő számtalan kisebb kereszt is; és amiképp Urunk a keresztet *választotta* egykor, nekünk is a keresztet kell *választanunk* ma.

Egyesek úgy gondolják, hogy keresztet hordoznak akkor, amikor valamilyen nehézségük támad vagy nyomorúságba kerülnek. De ez nem igaz; hiszen ilyenfajta események egészen természetes módon megtörténhetnek bárkivel, akkor is, ha nem hívőről van szó. Minden keresztet, amit az ember fölvesz, *választani* kell. De itt nem szabad abba a hibába esnünk, hogy keresztet készítsünk a magunk számára! *Fölvennünk* kell a keresztet és nem *gyártanunk*.

Ezért nagy hiba, ha valaki azt gondolja, hogy minden, ami vele történik, felveendő keresztet jelent a számára. Azt a keresztet, amit mi készítettünk magunknak, nem lehet felveendő keresztnek tekinteni.

Akkor tehát mi a kereszt? Hasonló ahhoz, amiről maga az Úr Jézus beszélt: „Atyám, (...) legyen meg a Te akaratod” (Máté 26,42). Az Úr azt kéri Atyjától, ne úgy

válaszolja, ahogyan a Fiú akarja, hanem úgy, ahogyan az Atya akarja. Ez a kereszt. Felvenni a keresztet azt jelenti, hogy az Atya eltökélt szándékát *választjuk*. Hadd mondjam ki nyíltan, ha nem *választjuk* a keresztet naponként, akkor nincs keresztünk, amit fölvehetnénk. Ha az Úr addig várt volna, míg a kereszt az útjába nem kerül a földön, hogyan lehetett volna akkor Ő a világ megalapítása előtt megöletett Bárány? Hiszen nem a keresztet választotta-e a mennyben, amikor ott és akkor „megüresítette önmagát, rabszolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonlóvá”? „És amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes lett halálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,7-8 – angolból). Urunk valóban *választotta* a keresztet. „Senki sem veszi azt (az életemet) el én tőlem”, mondja Jézus, „hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt” (János 10,18). Ugyanezen elv szerint a mi keresztünknek is olyasvalaminek kell lennie, amiről *mi magunk dönthetünk*.

Élelmünk, ruházatunk és lakásunk tekintetében is van választási lehetőségünk. Megválaszthatjuk, hogy mit vegyünk föl, mit együnk vagy hol lakjunk, de ennek nem szabad természetes szükségleteink határain fölül emelkednie. Ha arra törekszünk, hogy testi vágyainkat elégítsük ki ezekkel a dolgokkal, akkor nem vesszük föl a keresztet. Nem írhatjuk elő, ki hogyan ruházkodjék, milyen ételeket egyen, vagy milyen házban lakjon; de aki ezek által akarja magát teljesen megelégtetni, az nem veszi föl a keresztet. Senki sem mondhatja meg nekünk, hogy mink legyen, vagy mink ne legyen. Nekünk magunknak kell megkérdeznünk önmagunktól, hogy ezen dolgokból nyer-e élvezetet vagy kielégülést a lelkünk.

Bármi, ami a szükségleteinket elégíti ki, azt Isten megengedi. Ruházat, élelem és hajlék mind jogos szükségletek. Az Ószövetségben láthatjuk, hogy Isten mindezekről gondoskodott Izráel népe számára. De sohasem volt célja, hogy gyermekei teljesen belemerüljenek az ilyen dolgokkal való foglalatosságba. Ha ezeken a területeken maximális örömszerzésre törekszünk, akkor nem vesszük föl a keresztet.

Az emberek milyen gyakran nem testük védelmére ruházkodnak és nem éhségük csillapítására esznek, hanem pusztán élvezetből! Minden természetes szükségletnek eleget kell tennünk; de a hústest sóvárgó vágyakozásait nem szabad kielégítenünk. Ne vigyünk semmit se túlzásba, a mértéktelenségig!

Isten valóban beleszólna ruházódásunkba, étkezésünkbe, a lakhatásunkba vagy az utazásaink kérdésébe? Csakugyan. És ez a beavatkozás jelenti a keresztet. Hadd szemléltessem ezt! Amikor Ádám az Éden kertjében élt, minden szükséges élelem megfelelő mennyiségben és időben a rendelkezésére állt. A kert minden fájának gyümölcsét ehette, kivéve a jó és gonosz tudásának fáját. Ha erről a fáról evett volna, az nem azért történt volna, hogy természetes szükségleteit kielégítse vele, hanem azért, mert gyümölcse jó volt eledelre és kíváncsi a szemnek, ezért ez „testi vágy” lett volna számára – ahogyan valóban azzá is lett. Amit Isten engedélyez, az természetes szükségleteinkre korlátozódik. A világ ezen dolgaiban pedig bármiféle mértéktelenség helytelen, legyen az akár élelem, ruha vagy lakhatás. Ezért azon kell igyekeznünk, hogy csak a *szükségleteinket* és ne *testi kívánságainkat* elégítsük ki. Isten akaratát kell ezekre nézve is abszolút irányadónak

figyelembe vennünk, különben a hústest akaratát fogjuk véghezvinni; akár úgy, hogy mértéktelenül elkényeztetjük magunkat, akár úgy, hogy kegyetlenkedünk testünkkel szemben, mintha mi szentebbek lennénk, mint mások. Szükséges, hogy lássuk, Isten egyik végletet sem helyesli; azt sem mondta, hogy szeszélyes kívánságaink szerint élvezzük e világ dolgait, sem azt, hogy a testiesség ellen hasznos lenne a test aszketikus gyötrése (vö. 1János 2,14-15 és Kol 2,23).

„Aki megtalálja az ő életét [lelkét], elveszti azt; és aki elveszti az ő életét [lelkét] én értem, megtalálja azt” (Máté 10,39). Ez az igevers zárja az eddig vizsgált szakaszunkat a Máté 10-ben. Mit jelent tehát a keresztfölvétele? Azt, hogy az ember elveszíti lelkének életét Krisztusért, megsebzett szívű lesz Krisztusért, és szomorúságot, gyötrelmet szenved – és mindez a lélek elvesztését jelenti. Vannak, akik nem hajlandók szenvedni vagy érzékeik kívánságait fegyelmezni; és azzal, hogy így megengedik lelküknek, hogy mindent mértéktelenül kiéljen, végül elvesztik lelküket. A lélek elvesztése az Úrért pedig azt jelenti, hogy nem hagyjuk, hogy a lelkünk kiélje mohóságát és élvezetek utáni sóvárgását. Ha Krisztusért lemondunk arról, hogy azt keressük, amit természet szerint a legjobban szeretünk, akkor ez úgy számíttatik be nekünk, hogy elvesztettük lelkünket az Úrért.

Vegyük észre, hogy a lélek megnyerése ugyanazt jelenti ma, mint a jövőben; és a lélek elvesztésének jelentése ugyanaz most, mint majd akkor lesz. Jelentésüknek azonosnak kell maradnia. Más szóval, a lélek elvesztése az Úrért azt jelenti, hogy nem engedem a lelkemnek, hogy beteljesüljön és kielégüljön a jelenben;

a lélek elvesztése a jövőben pedig azt jelenti, hogy a lélek nem teljesülhet be örömmel és gyönyörűséggel a királyságban. Amikor az a nap eljön, azaz, amikor a királyság elérkezik, egyesek lelke beteljesül, míg másoké beteljesületlen marad. Mindazok, akik ebben a jelen korszakban lelkük kívánságait mértéktelen élvezetekkel táplálták természetes szükségleteiken felül, nem kapnak semmit az eljövendő királyságban. Hasonlóképpen, akik mindezt elveszítették ebben a korszakban az Úrért, teljesen megelégtetnek a királyság eljövendő korszakában. Mindazok, akik legyőzték a világot, jutalomban részesülnek a királyságban. Ez teljesen bizonyos.

A szellem üdvössége akkor dől el, amikor hitre jutunk az Úrban. A lélek üdvössége azon múlik, amit ma teszünk. Abban az esetben, ha nagyon szerettek öltözködni, enni, barátokkal lenni és mindezt a lelketek megelégtetésére, hadd mondjam meg nektek az Úr felhatalmazásából, hogy ki fogtok maradni a királyság dicsőségéből. „Boldogok [vagytok] ti, kik most sírtok” – mondja az Úr, de „jaj nektek, kik beteltetek” (Lukács 6,21.25). Miért jaj azoknak, akik beteltek? Mert ők már *most* beteltek. Miért boldogok (áldottak), akik *most* sírnak? Mert ők *a jövőben* fognak betelni. Ez tehát a különbség a jaj és az áldás között.

Lukács 14,25-35

„Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak” (25. vers). Miért megy ilyen nagy sokaság az Úrral? Azért, mert előzőleg az

evangéliumot hirdette nekik. Ahogy a megelőző versek példázatában is áll, nagy sokaságot hív magához az Úr. Valójában mindazok, akik enni akartak, Hozzá jöttek. Sokan vannak keresztyének; mily örömteli dolog megmenekülni! Milyen jó újjászületni, és így Isten kegyelmében részesülni! Ezek az emberek az Úrral tartanak, és az Úr hozzájuk fordulva őket szólítja meg. Mondanivalója a következő: igen, megmenekültetek; de ha követni akartok Engem, teljesítenetek kell most bizonyos feltételeket. Magasabbra állítja tehát az igazság mércéjét, mert az Istentől rendelt mértékből a nagy sokaság kedvéért sem enged. Tartózkodhatunk-e hát attól, hogy az emberek miatt ne beszéljünk a királyság magasztos igazságairól, az uralkodásról és így tovább?

A kapu, amelyen keresztül hiszünk az Úr Jézusban és megmenekülünk, széles; de az a kapu, amelyen keresztül követjük Őt és megdicsőülünk Vele, keskeny. „Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem” (János 6,37). Ez a megmenekülés, az üdvösség. De ha valaki vágyik követni az Urat és az Ő tanítványa akar lenni, annak feltételei vannak.

„Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, *nem lehet* az én tanítványom” (Lukács 14,26). Az Úr itt újra fölhozza a lélek kérdését. Először az apát, az anyát, a gyermekeket, a fitestvéreket és a nőtestvéreket említi, azután a lelket. Ha valaki képes arra, hogy a lelkét ne tekintse drágának, becsesnek, akkor az mentes minden emberi ragaszkodástól. Mindent félre kell tennünk, ami a lelket andalítja és örvendezteti.

Az Úr *nem* azt mondja, hogy az ember vesse el apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit. Az Úr azt mondja, hogy meg kell szabadulnunk a természetes életünktől, hogy a mások iránt érzett összes szeretetünket egybegyűjthessük, és így jobban szerethessük az Urat. Ez elengedhetetlen. Mielőtt valaki követni kezdené, az Úr rettentő akadályt állít az ember útjába. Ha ezt az akadályt le tudja küzdeni, minden fölött győzedelmeskedni tud majd a jövőben. Az Úr nem azután állítja föl ezt az akadályt, *miután* beléptünk az ajtón. Nem, ez az akadály éppen a kiindulóponton áll. Aki túljutott ezen az akadályon, az alkalmas arra, hogy az Ő tanítványa legyen.

Miután Krisztus megmentett valakit, az a tanítványság kapujában legelsőként ezzel a feltétellel találkozik. Az Úr nem három vagy öt évvel az újjászületés után állítja ezt a feltételt az ember elé. Azt, hogy valaki az Ő tanítványa lesz-e vagy sem, a legelején kell eldönteni.

„És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom” (27. vers). Ez ad magyarázatot az előző igeverstre. Ami történik, az a kereszty hordozása.

Ezután az Úr három példázattal szemlélteti, mit jelent a kereszthordozás.

1. A toronyépítés példázata (28-30. vers)

„Mertha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-e mivel elvégezze?” (28. vers). Az Úr a költségek kiszámításáról beszél. Ezt könnyen úgy értelmezhetnénk, hogy e

példázat jelentése az, hogy ha nincs elég pénzünk, akkor akár teljesen fel is hagyhatunk a toronyépítés gondolatával. Azonban, ha ez így lenne, akkor az Úr nem hívta volna a nagy sokaságot (akiknek csak nagyon kevés pénzük volt) arra, hogy kövessék Őt. Tehát akkor pénz hiányában nem is kell építenünk? Korántsem erről van szó! Ugyanis ha mindenki beleadja *mindenét*, amije van, senki sem merné azt állítani, hogy nincs elegendő pénz. Az Úr itt valójában arra gondol, hogy vajon az ember kész-e odaadni *mindenét* a torony felépítésének érdekében. Például, ha a torony építése ötszáz dollárba kerül, és az ember háromszázat áldozna erre a célra, a maradék kétszáz dollárját pedig egyéb célokra tartaná meg, akkor őt nem tekinthetjük úgy, mintha nem lenne elég pénze. Csak azért nem lett elegendő, mert egy részt visszatartott belőle, és ezt nem a toronyépítésre költötte. Aki visszatart szeretetet, hogy másokat szeressen, az képtelen szeretni Krisztust. Az embernek meg kell gyűlölnie apját, anyját, gyermekeit, feleségét, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a saját életét (lelkét) is, olyan értelemben, hogy kiveszi őket a szívéből. Krisztus nem azt kérdezi, hogy mennyit adtam, hanem sokkal inkább azt, hogy mindent odaadtam-e Neki.

„Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, ezt mondván: Ez az ember elkezdte az építést, és nem bírta véghez vinni” (29-30. vers). Ilyen lesz annak vége, aki nem hajlandó teljességgel szeretni az Urat. Abba kell hagynia a toronyépítést az alap megépítése után, mert visszatart valamit, és nem hajlandó mindenét az Úrnak adni.

2. A háború példázata (31-32. vers)

„Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-e azzal, aki ő ellene húszezerrel jött?” (31. vers). A király tízezret mozgósít, de ez nem azt jelenti, hogy csak tízezer katonája van. Ez egyszerűen azt mutatja, hogy a király *csak* tízezret akar használni. Ha az egész nemzetet mozgósítaná, akkor kétségtelenül győzelmet aratna.

„Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket” (32. vers). Azaz, ha a király nem hajlandó bevetni az egész katonaságot, akkor sokkal jobb neki az, ha megkérdezi a békefeltételeket, és elismeri vereséget.

Ha valaki *mindenét* odaadja egy építkezésért vagy egy háborúért, akkor körülötte minden a legnagyobb rendben fog történni; azonban ha egy kicsit is visszatart, azt fogja tapasztalni, hogy éppen ennyi hiányzik majd. Tegyük fel, hogy elmegyek egy könyvesboltba, és Bibliát szeretnék vásárolni, ami hatvan centbe kerül. Éppen ennyi pénzem van; de ha csak tíz centet fizetek, az természetesen nem elég. Ha már ötvenkilencet kifizettem, és csupán egy centet tartottam vissza, még mindig nem elég. Ezért tehát teljesen bizonyos, hogy aki nem veszi föl a keresztyét és nem követi az Urat teljes szívvvel és odaadással, az nem méltó és nem is képes arra, hogy az Úr tanítványa legyen.

Nem az elégtelenség miatt, hanem mert visszatartott egy keveset. Tehát ez a semmit vissza nem tartás a keresztről. Mindent a keresztre kell helyeznünk! Egyesek megkérdőjelezhetik: Honnan tudjuk, hogy ez a példázat

azt tanítja, hogy mindent a keresztre kell helyeznünk? Onnan, hogy az Úr maga magyarázza meg a következő versben.

„Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom” (33. vers). Ez az igevers ad magyarázatot a fenti két példázatra. Az említett két emberrel nem az volt a probléma, hogy nem rendelkeztek elég pénzzel vagy katonával, hanem hogy nem akarták mindenüket feláldozni a cél érdekében. Milyen gyakran szeretnénk mindkettőt! Annyira kétlelkűek vagyunk: egyrészt szeretni a világot, másrészt szeretni az Urat! Teljességgel szeretni az Urat, ezt nem tudjuk megtenni; de szégyelljük csak a világot szeretni, mert ezt tisztességtelennek tarjuk az Úrral szemben. Ha valaki nem hajlandó mindenét odaadni a toronyépítéshez, de mégis tart attól, hogy ne szánjon oda legalább egy keveset, akkor az eredmény az lesz, hogy az alap kész, de a torony befejezetlen marad. Ha valaki nem hajlandó az összes hadra fogható emberét bevetni, akkor az egyetlen kivezető út követséget küldeni, és megkérdezni a békefeltételeket. Az ilyen embereknek fölösleges a tanítványság kérdésével foglalkozniuk. Ahhoz, hogy valaki Krisztus tanítványa legyen, le kell mondania mindenéről, amije van. Nem ragaszkodhatunk egyik kézzel a világhoz, a másikkal pedig az Úrhoz. Le kell mondanunk vagy az egyikről vagy a másikról – és ha nem a világról, akkor Krisztusról.

3. A só példázata (34-35. vers)

Ez a példázat az imént említett két embercsoport hatását szemlélteti. A Máté 5,13 alapján („Ti vagytok

a föld sója”) az itt említett só csakis a keresztyénekre utalhat.

„Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg?” (34. vers). A só jó, mert hasznos az ember számára. Az „íz” az elkülönítettségéről és a megszenteltségről beszél. Mily roppant fontos egy keresztyén számára, hogy elkülönüljön a világtól! Ha a só elvesztette az ízét, miként nyerhetné azt újból vissza? Például, egy ember vesz egy darab friss húst, és arra gondol, hogy sóval ízesíti. Ha nincs sója, akkor hogyan tehetné a húst sóssá? Vagy ha a só elvesztette sós ízét, hogyan tehetné sóssá a húst?

„Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt” (35a v.). Ez a vers arról beszél, mi lesz a következménye, ha elveszítjük keresztyén ízünket, vagy még inkább a világtól való elkülönülésünket.

A „föld” itt a királyságot jelképezi. Egy íz nélküli keresztyént Isten királyságába helyezni képtelenség.

A „trágyadomb” szennyes, tisztátalan hely, és ezért a pokolra vagy a tűz tavára utal. Az olyan keresztyént, aki elvesztette az ízét, a pokolba vetni ugyanúgy képtelenség, hiszen már megmenekült.

„Kivetik azt.” Mivel sem a királyságra, sem a pokolra nem való: ki kell vetni; azaz ki kell vetni a királyság dicsőségéből.

„Akinak van füle a hallásra, hallja” (35b v.). Ez figyelmeztetés! Mindennek, ami csak eltávolít minket Krisztustól, az a következménye, hogy elveszítjük megfelelő ízünket. Az íz erő, az íztelenség gyengeség. Mennyire komoly ez a kérdés! Nem szabad szeretnünk a világot! Helyette az Urat kell szeretnünk, még hozzá teljes szívünkбől! Különben nem lesz részünk a

királyságban. A kérdés nem az, mennyit tettem, hanem az, hogy az oltáron vagyok-e. Szánjuk oda magunkat ma az Úrnak, mert ha az a nap (az Ő eljövetelének napja) eljön, akkor már késő lesz!

Mindhárom példázat arról az emberről beszél tehát, aki nem veszíti el lelkét a jelenben. Az ok, amiért valaki nem költi összes pénzét a toronyépítésre, amiért nem mozgósítja az egész sereget a csatába, és amiért a világgal keveredve megízetlenült só lesz belőle, az saját lelkének a szeretete; az, hogy nem hajlandó hagyni az énjét szenvedni, vagy e világ bájáról lemondani. Az ilyen ember számára a jövő királysága csak homályosan látszik, mert csupán a jelen pillanattal törődik. Azonban ha a keresztet fölvéve és Isten akaratát cselekedve megtagadná saját lelkének kívánságait, nem lenne számára nehéz építeni, harcolni, meggyűlölni apját, anyját, feleségét, fivőrosvéit és nőrosvéit, sőt még a saját életét (lelkét) is, és teljesen elkülönülni a világtól, hogy jóízű só lehessen. Ha ebben a korszakban nem veszítjük el lelkünket, hanem azt tesszük, amit szeretünk, vagy ha az odaszentelésünk nem tökéletes, a királyság ideje alatt kivetnek és kicsúfolnak minket, mert a tanítványság tekintetében elbuktunk.

3.

Megnyilvánulása: A királyság

„A ti béketűréstek által nyeritek meg lelketeket.” (Lukács 21,19)

„Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.” (János 12,25)

„De mi nem vagyunk meghátrálás [emberei], hogy elvesszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk (hanem a hitéi a lélek megnyerésére).” (Zsid 10,39)

„Elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” (1Péter 1,9)

A Lukács 21,5-19 olvasásakor hamar észrevehetjük, hogy az Igének ez a szakasza a lélek üdvösségéről szól: „Béketűréstek által nyeritek meg lelketeket” (19. vers). Amikor a Biblia az üdvösségünkről beszél, rendszerint a hitre helyezi a hangsúlyt. Itt azonban azt olvassuk, hogy béketűrés által nyerjük meg lelkünket. Következésképpen különbségnek kell lennie a lélek üdvössége és a szellem üdvössége között.

Ha jól emlékszem, a János evangéliuma harmincöt alkalommal említi, hogy aki hisz, annak örök élete van. Az Újszövetségben nem kevesebb, mint százötven helyen olvashatunk ilyeneket, mint: higgy és megigazulsz, higgy és örök életed van, higgy és üdvözülsz és így tovább. Itt

azonban a béketűrésről beszél. A béketűrés cselekedet, nem hit. Következésképpen a lélek üdvössége egészen más, mint pusztán az, hogy örök életünk van.

Olvassuk el figyelmesen a Lukács 21,5-7-et, és figyeljük meg, miként szól ez a lélek üdvösségéről!

„És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: Ezekből, amiket láttok, jőnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék. Megkérdeék pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? És mi lesz a jel, mikor mindezek meglesznek?” A templom, amelyről itt szó van, a jeruzsálemi szent templom. Akikhez Jézus beszél, a tanítványok. A „mindezek” pedig, amiknek meg kell lenniük, a templom lerombolását jelenti azokban a napokban, amelyekről az Úr Jézus megmondta, hogy el fognak jönni. És akkor nem marad kő kövön. A 7. vers különös figyelmet érdemel. Bár az itt felvetett kérdés hasonlóknak tűnik a Máté 24-ben (a párhuzamos igehelyen) feljegyzetthez, mégis óriási különbség van a kettő között. Vessük össze még alaposabban e két fejezetet!

„Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te *eljövetelednek*, és a *világ végének*?” (Máté 24,3). Máté nemcsak Jeruzsálem lerombolásáról beszél, hanem az Úr eljövételéről és a világ végéről is, míg a Lukács 21 kizárólag Jeruzsálem romba döntését említi. Lukácsnál a tanítványok csak azt kérdezik, mikor lesznek meg ezek (azaz a templom lerombolása), és mi lesz a jel, hogy mindezek meglesznek. Egyetlen szóval sem kérdezősködnek az Úr eljövételéről vagy a világ

végéről. Emlékezzünk csak, hogy Máténál a következő témákról kérdezik: (1) Mikor lesznek meg ezek? (2) Mi lesz a jele az Úr jövetelének? És (3) mi lesz a jele a világ végének? Lukácsnál azonban csak egyvalami után érdeklődnek a tanítványok: Mikor lesznek meg ezek, és mi lesz a jel, hogy mindezek meglesznek? Ezért a Lukácsnál feljegyzett kérdés a Máténál szereplők közül csak az elsővel egyezik meg.

A jeruzsálemi templom lerombolása a későbbiekben, Kr. u. 70-ben megtörtént. Ezért, amit az Úr kijelentett, hogy nem marad kő kövön, már régen beteljesedett.

„Ő pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jönnek el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánuk. És mikor hallotok háborúkról és zendülésekről (zűrzavarról), meg ne félemljete; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem [jó] mindjárt a vég” (Lukács 21,8-9). Ez az, amire az Úr figyelmezteti tanítványait, hogy vigyázzanak majd a Jeruzsálem lerombolásának hamarosan bekövetkező idejében. Az egyháztörténelem tanúskodik arról, hogy az Úr Jézus mennybemenetele után sokan voltak, akik hamisan Krisztusnak vallották magukat. Ezért akarta az Úr, hogy az övéi tudják: habár sokan hamisan Krisztusnak mondják magukat, és hallanak háborúkról és zavargásokról, a vég még nem jött el.

„Akkor monda nekik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; És mindenfelé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegtetések és nagy jelek lesznek az égből. De mindezeknek előtte kezeiket reátok vetik, és üldöznek [titeket], adván a gyülekezetek elé, és tömlöcökbe és királyok és helytartók

elé visznek az én nevemért” (10-12. vers). Mindez az apostoli korban teljesedett be, amikor elfogták, üldözték, megkorbácsolták, bebörtönözték, királyok és fejedelmek elé állították a tanítványokat.

„De ebből nektek lesz tanúbizonyságotok” (13. vers). Azért szenvedtek így, hogy lehetőségük legyen bizonyosságot tenni. Csakugyan milyen nagy bizonyságok voltak ők a zsinagógákban! Milyen csodálatos volt Pál tanúságtétele Félix előtt, majd Rómában is!

„Tökéljétek el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre: Mert én adok nektek szájat és bölcsességet, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, akik magukat ellenetekbe vetik. Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék [némelyeket] ti közületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. De fejeteknek egy hajszála sem vesz el” (14-18. vers). Itt az Úr arról prófétál, amit a tanítványok később meg is tapasztaltak.

„Béketűréstek által nyeritek meg lelketeket” (19. vers). Ebben az utolsó dologban a tanítványoké a felelősség. Amikor mindezek a szenvedések és üldözések jönnek, meg kell őrizniük a béketűrésüket. És így nyerik meg lelküket.

A lelkünk megnyerése tehát nem mást jelent, mint a Krisztussal való együtt uralkodást és a dicsőség együttes örömét Urunk visszatérésekor. Ha ugyanis a lelkünk megnyerése ugyanazt jelentené, mint hogy örök életünk van, akkor amiről itt a 19. vers beszél („béketűréstek által nyeritek meg lelketeket”) teljesen értelmetlen lenne. Hit által lesz az embernek örök élete, és ekképpen üdvözülni. A 19. vers viszont azt mondja, hogy a lélek

megnyeréséért az embernek béketűréssel kell elviselnie a fent említett szenvedéseket.

János 12,25

„Aki szereti a maga életét (lelkét), elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét (lelkét) ezen a világon, örök életre tartja meg azt.” Az Úr itt azt mondja nekünk, hogy az ember elvesztheti a lelkét azon egyszerű oknál fogva, hogy szereti a saját lelkét.

Mit értünk a lelkünk szeretetén? Hogy minden vágyunkat kielégítjük, és minden szenvedélyünket kiéljük. Ha az Úr például arra hív minket, hogy hagyjunk fel egy bizonyos dologgal, akkor le kell tennünk az énünket, hogy engedelmeskedhessünk az Úrnak. Valahányszor engedelmeskedem Neki, mindannyiszor le kell tennem az éneket. Ha szeretnék is az Úr akaratának engedelmeskedni, nem fog sikerülni, ha szeretem a saját lelkemet. További példaként, ha az Úr azt kérné, hogy hagyjuk el ezt a dolgot vagy azt a rajongva szeretett személyt, vajon követnénk-e valaha Őt, ha szeretjük a lelkünket? Milyen gyakran belebonyolódunk valakibe, valamibe vagy valamilyen ügybe! Sokan barátokkal veszik magukat körül; nem akarják hagyni, hogy lelkük beteljesületlen maradjon.

Nem szükséges, hogy azt a számtalan, nyilvánvalóan helytelen dolgot említsük, amelyről nagyon is tudjuk, hogy bűn. De azokkal kapcsolatban, amelyekben rendszerint nagy örömeinket leljük, érzéketlenek vagyunk, nem ismerjük fel, hogy mennyire belebonyolódunk ezekbe. Tudjuk, hogy a pénz túl hitvány dolog ahhoz, hogy megemlítsük, mégis milyen

sokan nem hajlandók megválni tőle! Egy ruha vagy egy ízletes csemege is kelepccét jelenthet valakinek. Miért olyan nehéz az embernek *nem* szeretni a saját lelkét? Azért, mert ha nem szereti a lelkét, azzal szándékosan szenvedést okoz neki. Ha szereti a lelkét, az azt jelenti, hogy nem engedi szenvedni. De aki így tesz, mindenképpen el fogja veszteni a lelkét! Hiszen már engedett lelke túlzó vágyainak, és hagyta, hogy örömet leljen az élvezetekben.

Mikor fog lelke veszteséget szenvedni? Akkor, amikor az Úr felállítja a királyságot. Aki ebben a korszakban szereti a lelkét, nem élvezhet majd dicsóséget az Úrral együtt az eljövendő korszakban. Hisszük, hogy az örök élet elnyerése és a mennybe jutásunk is kétségtelenül biztos. De ami az ezeréves királyságban való uralkodást és a lélek eljövendő örömének megtapasztalását illeti, az megköveteli, hogy ma ne szeressük a lelkünket.

Amint már korábban említettem, amiképp Isten a mennyet és a poklot a *bűnös* elé állítja, hogy válasszon közülük (és ha egy bűnös képes tisztán látni, akkor kétségtelenül a mennyet választja), ugyanúgy állítja Isten a királyságot és a világot a *keresztyén* elé, hogy válasszon. A királyságot választjuk-e? Vagy a világot? Milyen szomorú, hogy míg a bűnös szívesen választja a mennyet, addig számtalan keresztyén inkább a világ mellett dönt! Túl sokan gondolják azt, ha üdvösségük van, az elég. Pedig észre kellene vennünk, hogy miután újonnan születünk, Isten azért helyezi elénk a jövőbeli királyságot, hogy azt válasszuk!

Aki már most betelt, elveszti a beteljesülést a dicsóságban, és nem lesz több élvezetben része. „Aki szereti a maga életét, elveszti azt; aki pedig gyűlöli a

maga életét ezen a világon, örök életre tartja meg azt” – mondja az Úr. Milyen szorosan kötődik lelkünk a világhoz! Szeretni a lelket ezen a világon annyit tesz, mint kiélni magunkat ezen a világon. Sokat és jókat enni, jól öltözködni, rajongóknak és barátoknak a társaságát élvezni, hírnévnek örüvendeni és dicséretben részesülni jóleső dolog, de ezek mind a lelket táplálják! És aki most táplálja a lelkét, elveszti azt a királyságban.

A lélek elvesztése nem a pokolra jutást jelenti, hanem a léleknek okozott szenvedést amiatt, hogy nem uralkodhat az Úrral együtt. A királyság korszakában az Úr tíz vagy öt várost jelöl ki az Ő tanítványainak, hogy kormányozzák azokat. Az Ótestamentum próféciai szerint ez lesz az aranykorszak. Milyen jó és örömteli lesz tíz vagy öt várost kormányozni egy ilyen korszakban! Azonban aki ezen a világon megnyerte a lelkét, az a királyság korszakában elveszti a lelkét e tekintetben. És milyen súlyos lehet ez! Semmijük sem lesz a királyságban azoknak, akik a jelen korszakban beteltek, azaz, akik már most megelégtették a lelküket. Már többször elmondtam, de most is elmondom: aki gyűlöli a maga lelkét ebben a korszakban – ami alatt azt értem, hogy nem engedi lelkének, hogy beteljen, hogy kiélje magát ebben a korszakban, hanem háttal fordul a világnak és arccal Isten felé, felfegyverezve magát a szenvedés iránti hajlandósággal – megnyeri lelkét a királyságban. De aki ezen az oldalon nyer, az a másik oldalon fog veszteséget szenvedni. Aki ma kap, az semmit nem fog kapni a jövőben. Azért, hogy a jövőben nyerjünk valamit, el kell veszítenünk valamit a jelenben.

A megmenekülés és az örök élet bizonyos, mert minden hívő be fog lépni az új Jeruzsálembe. De azelőtt,

hogy a mostani ég és föld elmúlna, egyes hívőknek nem lesz részük a királyságban, mert csak „aki gyűlöli a maga életét e világon”, fogja örök [korszakos] életre megtartani azt (Jn 12,25). Vegyük észre, hogy az Úr két dolgot gyűlöl: először is a bűneinket, másodszor pedig a lelkünk életét, azaz az énünk életét. Mivel gyűlöli bűneinket, meghalt értünk, hogy aki hisz Őbenne, annak örök élete legyen. És mivel gyűlöli lelkünk életét is, megszabadít a lelkünknek ettől az életétől (jegyezzük meg, nem magától a lelkünktől vagy annak funkcióitól szabadít meg), hogy beléphessünk a királyságba.

Itt található a különbség a lélek és a bűn között: amit a lélek szeret, nem biztos, hogy bűnös dolog. A hazugság, büszkeség, féltékenységi és az ehhez hasonló kétségtelenül bűnök; de a túlzottan igényes öltözködés, az élvezettel és belefeledkezéssel való étkezés a lélekhez tartozó cselekedetek. A fényűző öltözködést, a mértéktelen evést és a pazarló költsékezést nem sorolhatjuk a bűnök közé, de ezek biztosan lehetőséget adnak a léleknek arra, hogy túláradóan jól érezze magát.

Madame Guyon az Úrban elrejtett életet élt a 17. században. Tisztán látta a különbséget a bűn és a lélek között. Bár ő ezt nem ugyanúgy magyarázta, ahogyan mi, tapasztalatai mégis alátámasztják ezt a különbséget. Franciaországban született, és ott is nőtt fel, családjá a nemesség köréhez tartozott. Minden alkalommal, amikor Párizsba utaztak, nyugtalansággal volt tele, nehogy felkavarják bensőjét azok a dolgok, amiket majd látni fog. Később Madame Guyon teljes győzelmet aratott az ilyen kísértések felett. Volt egy másik problémája is, ami nyugtalanságot okozott neki: a tükör. Mégpedig azért, mert ő mint gyönyörű hölgy, minél többet nézte magát

a tükörben, annál inkább tudatában volt szépségének. Még a járása, az egész testtartása is előkelőbb volt másokénál. Ennek az asszonynak a tapasztalatai jól szemléltetik, hogyan jelentkezik az emberben a lélek élete. A lélek az ember igazi természete.

Az Úrban való hit által, és ezáltal a bűnök legyőzésével az ember beléphet a mennybe. Ha pedig megtisztítja lelkét azáltal, hogy félreteszi lelkének életét, beléphet a királyságba. Isten azért nem akarja, hogy túl divatosan öltözzünk, túl ínycsiklandó és különleges ételeket együnk vagy pazar körülmények között éljünk ebben a korszakban, mert mindezeket a világ megfertőzte, és nem akarja, hogy ekképpen mi is beszennyeződjünk. Milyen könnyen belesimulunk e világ mintájába azzal, ahogyan öltözködünk, étkezünk vagy amilyen házban lakunk! De amikor a királyság eljön, sokkal inkább értékelni fogjuk a természet szépségeit, hiszen ezek révén csak még inkább magasztalni fogjuk Isten teremtettségének hatalmát. Igen, azon a napon még önmagunkat is jobban értékelhetjük majd, mert felismerjük, hogy amivé váltunk, az Isten üdvözítő munkájának eredménye; és mindez még több magasztalást fog kiváltani belőlünk Isten iránt. A királyságban a Sátán meg lesz kötözve, be lesz börtönözve, és igazságosság fog uralkodni a földön.

Amikor Isten Fia a földön járt, egyedül a kereszttel volt sajátja; minden mást kölcsönkapott. A járszlat, a vendéglőt, a szamarat, amelyen bevonult Jeruzsálembe, a házat, ahol a húsvéti bárányt elfogyasztották, és a sírt, ahova végül eltemették, mind kölcsönkapta. Az Úr ezen a világon a kereszttel kivéve mindent kölcsönkapott. Mégis mennyire nem hasonlítunk Őhozzá!

Bizonyos, hogy mindazok, akik legyőzik a bűnöket, belépnek a mennybe, és mindazok, akik legyőzik a világot, belépnek a királyságba. Isten arra hív minket, hogy tagadjuk meg a világot és keressük a királyságot, gyűjljünk meg lelkünk életét és szeressük a királyságot.

Zsidókhöz írt levél 10,38-39

„Az igaz pedig hitből él” (38a v.). Az igaz, akiről itt szó van, az az ember, aki hisz az Úr Jézusban és üdvössége van: olyan ember, mint te meg én. A „hitből él” azt jelenti, hogy a megmenekült bűnösöknek napról napra hit által kell élniük.

„És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem” (38b v.). Az „aki” az előbb említett igaz emberre utal. Csak a hívő embernek van lehetősége meghátrálni. Ez az igaz ember tehát, akinek már üdvössége van, meg tud hátrálni. A „lelkem” Istenre utal, mert Isten nem leli kedvét a meghátráló igaz emberben.

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, a lélek megmentésére” (39. vers, angolból). Milyen mértékű lehet ez a meghátrálás? Mi, akik hittünk, soha nem kárhozunk el, mert örök életünk van; de megvan az a lehetőségünk, hogy meghátráljunk a veszedelembé. Miféle veszedelem ez? Ez nem azt jelenti, hogy elveszítjük az üdvösségünket, hanem inkább azt, hogy minden egyebet elvesztünk, leromboltatunk az alapokig; és minden megrendül. „Hanem a hitéi, a lélek megmentésére” – itt a Biblia ismét a lélek üdvösségéről beszél, és újból választási lehetőség elé állít. Vagy meghátrálunk a veszedelembé, vagy nekifeszülünk a lélek üdvösségének.

Egyesek olyan súlyosan kifogásolhatónak tartják a „meghátrálni a veszedelemben” kifejezést, hogy emiatt úgy vélik, ez nem vonatkozhat keresztyénekre. Pedig csak *keresztyén* ember képes meghátrálni; a bűnösök olyan messze hátul vannak, hogy joggal kérdezhetnénk, ennél tovább hova hátrálhatnak. Aki nem hisz Isten Fiának, már most is kárhozat alatt van. Egyedül a keresztyéneknek van lehetőségük arra, hogy kihátráljanak. Amit a hívő a földön tesz, azért megkapja jutalmát. Ha azonban meghátrál, kárt fog szenvedni. Még akkor is, ha ígét hirdetett és démonokat űzött ki az Úr nevében, ha sok csodát és csodálatos dolgot tett az Úr nevében, az Úr nem fogja elismerni őt, hanem így szól hozzá: „Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Máté 7,23).

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elvesszünk, hanem a hitői, a lélek megmentésére.” A lélek megmentése a hitnek köszönhető. Miféle hitről van itt szó? Mit jelent az, hogy valakinek van hite a lelke megmentésére? Kezdjük el olvasni a Zsidókhöz írt levél 11. fejezetét! Első vers: „A hit a remélt dolgok *felőli bizonyosság*, és a nem látott *dolgokról való meggyőződés*” (rev. Károli). Ez az a hit, amely megmenti a lelket, ez az a hit, amely által az igaz ember él; hiszen vegyük észre, ez az ige a közvetlen folytatása annak, amit a 10. fejezetből olvastunk az imént. Ez a hit „a remélt dolgok *felőli bizonyosság*”, és nem az a bizalom, amellyel az Úr Jézusban hiszünk. Ez az a fajta hit, mely megmentheti a lelkünket. Ez nem az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, hanem ez „a nem látott dolgokról *való meggyőződés*”. János apostol sokszor mondja: „Aki hisz a *Fiúban*, annak örök élete van”. Ő az Úrba

vetett hitről beszél. Azonban a Biblia itt a remélt és nem látott *dolgokról* beszél.

Melyek ezek? Olvassuk tovább a Zsidók 11-et! „Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéretek, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. És hogyha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessék, mert készített nekik várost” (13-16. vers). Látjuk most már? Itt megtudhatjuk, hogy mire vonatkozik ez a fajta hit. Ők hitték, hogy Isten várost készített nekik a királyságban, hitték, hogy ezen a világon csak idegenek és zarándokok, hitték, hogy hazájuk nem ezen a világon van, és hitték, hogy örökségük a jövőben és nem ebben a jelen korszakban van. Ez az erős város soha nem fog összeomlani. A megigazult ember ezekben a tényekben hisz napról napra; és napról napra ebből a hitből él. És ezt cselekedve a lélek üdvözülni az ilyen hit által. Milyen kár, hogy sok hívő elfelejti, hogy mi csupán jövevények és átutazók vagyunk ebben a korszakban!

Jakab 1,17-21

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka. Az ő akarata szült minket az igazságnak ígéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsengéje legyünk” (17-18. v.). A 17. vers ajándékról beszél, míg a 18. arról, hogy

Isten azért szült minket az igazságnak igéje által, hogy teremtményeinek mintegy zsengei legyünk. Ez a két igevers összeillik. Hiszen a 17. vers arról beszél, hogyan ajándékoz meg minket Isten, a 18. pedig arra mutat rá, hogy ez az ajándék nem más, mint az örök élet, melyet Isten ad nekünk. Mindez azt jelzi, hogy akiknek Jakab ezt a levelet írta, már rendelkeztek ezzel az ajándékkal; Istentől születtek az igazság igéje által, és meg lettek mentve azért, hogy zsengek legyenek.

„Tudjátok meg szeretett testvéreim: legyen pedig minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, mert az ember haragja Isten igazságosságát nem munkálja. Azért tegyetek le minden szennyet és fennmaradó rosszat, szelídséggel fogadjátok be a belétek oltott Igét, amely képes megmenteni a lelketeket” (19-21. v., Vida ford.). A „szeretett testvéreim” megszólítással Jakab sejteti, hogy minden megszólítottnak üdvössége van. És a következőt próbálja a szívükbe vésni: ti már újonnan születettek és ezzel tisztában is vagytok, de ez önmagában nem elég, szükséges ugyanis, hogy „szelídséggel befogadjátok a belétek oltott Igét, mely képes megmenteni a lelketeket”. Itt világosan láthatjuk, lehet valaki újonnan született, lelkének még sincs üdvössége addig, míg be nem fogadja azt az igét, mely képes a lelkét megmenteni. A lélek üdvössége tehát olyasvalami, amit az újonnan születés után nyerhet el az ember. (Természetesen újjászületés nélkül nincs lehetőség a lélek üdvösségére.) Isten adja nekünk ezt a belénk oltott igét, mely nem más, mint a királyság evangéliuma. Ez juttatja tudomásunkra, hogy szükséges ma elveszítenünk a lelkünket. Amint már többször említettük, mi semmit sem tudunk tenni; de

ha ezzel együtt készek vagyunk engedni, hogy a Szent Szellem munkálkodjon, Ő képes arra, hogy mindent elvégezzen.

Az örök élet elnyerése és a lélek üdvössége mögött álló alapelv valójában ugyanaz. Ha egy bűnös nem akarja, hogy Isten megmentse őt, akkor nem fog a mennybe kerülni. Igaz az, hogy „aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jel 22,17); de aki megtagadja, hogy az Úrhoz jöjjön, annak nincs más módja az üdvösségre. Hasonlóképpen, ha mi nem vagyunk készek elveszíteni a lelkünket, az Úr sem lesz hajlandó a királyságba helyezni minket. Ha nem kérjük az Urat, hogy tegyen minket hajlandóvá lelkünket elveszíteni, még Ő sem tehet semmit értünk.

1Péter 1,3-9

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint *újonnan szült minket* élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra” (3-4. v.). E két vers alapján biztosak lehetünk abban, hogy a levél újonnan született embereknek íródott.

„Akiket Isten hatalma *őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen*” (5. vers). Milyen fajta hitről van itt szó? Ez ugyanaz a hit, mint amit a Zsidók 10,38 említ, amely által élnünk kell. Habár megmenekültek, nincsenek még birtokában annak az üdvösségnek, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. Jó dolog újonnan

születettnek lenni, de ez még mindig nem elég, hacsak nem társul hozzá az az üdvösség, mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.

„Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor; akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek” (6-8. v.). Ezek az igeversek megmagyarázzák, hogy a jövőben nyilvánvalóvá váló üdvösséget szem előtt tartva milyen kibeszélhetetlen örömmel örvendezhetünk a heves próbák közepette is.

„Elérvén *hitetek célját, a lélek üdvösségét.*” Ez az ige egyértelműen a lélek üdvösségéről beszél. Péter is azt támasztja alá, hogy az újonnan született embernek szükséges abban az üdvösségben is részesülnie, mely a lélek megmenekülését jelenti. Mikor részesül az ember ebben az üdvösségben? Az *utolsó időben*, mely az Úr Jézus e földön való megjelenésével kezdődik. Számunkra, akiknek üdvösségünk van, a végső cél ugyanaz, de a királyságban különbségek lesznek. Az Úrban való hit által valóban megmenekültünk; mindazonáltal ezenkívül lelkünket is szükséges megmenteni.

1Péter 2,11

„Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a (hús)testi kívánságoktól, amelyek *a lélek ellen vítézkednek.*” A

hústesti kívánságok a lélek ellen harcolnak azért, hogy megakadályozzák annak üdvözülését.

1Péter 2,25

„Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek *lelketek pásztorához és felvigyázójához.*” Meg kell ragadnunk ezt az ígét, és tudnunk kell, hogy a lelkünknek van Pásztor és Felvigyázója.

Végül még két igehelyet ajánlhatunk megfontolásra:

(1) „Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? És ha *az igaz is alig tartatik meg*, hová lesz az istentelen és bűnös? Annak okáért akik *az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják neki lelküket, mint hű Teremtőnek, jót cselekedvén.*” (1Péter 4,17-19). Bárcsak igazán megragadnánk Isten ígétjét! Mi már Isten háza lettünk; és mégis, az ítélet az Isten házában kezdődik. A megigazultak közül is van, aki alig menekül meg! Ezért mi, akik Isten akaratából szenvedünk, bizzuk rá lelkünket hű Teremtőnkre! Annyira eltökéltnek kell lennünk, hogy semmit se hagyjunk a lelkünknek; nemcsak hogy ne igyekezzünk kielégíteni vágyait, hanem legyünk hajlandók szenvedni is Isten akaratából.

(2) „Annak okáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem botlotok meg soha. Mert ekképpen *gazdagon adatik majd nektek a mi*

Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába (királyságába) való bemenetel” (2Péter 1,10-11). A címzetteket Péter testvérnek szólítja, ez pedig arra utal, hogy újonnan születettekről van szó. Mindazonáltal arra is felhívja a figyelmüket, hogy jobban kell igyekezniük, hogy elhívásukat és kiválasztásukat biztossá tegyék. Az örök élet birtoklása valami mozdíthatatlan dolog birtoklását jelenti; de a királyságból egyesek kimozdíthatók.

Hasonlítsuk össze a következő két idézetet: „alig tartatik meg” és „gazdagon adatik majd nektek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök királyságába való bemenetel”! Az egyik kifejezés arról az emberről beszél, aki alig menekült meg – az életében alig van valami több annál, mint hogy újonnan született. Ez hasonló ahhoz az esethez, amikor az iskolai dolgozatnál 70 pont kell az elégségeshez, és egy diák a dolgozatára éppen 70 pontot kap, eggyel sem többet. Szellemi értelemben milyen szánalmas az ilyen teljesítmény, hiszen majdnem úgy tekinthető, mintha csupán félig üdvözült volna. Inkább azok közé kellene tartoznunk, akiknek gazdagon adatik a királyságba való bemenetel!

Éppen ide illik egy történet szemléltetésképpen. Közvetlenül az első világháború után nagy ünnepséget rendeztek Londonban, ahol a nézők száma meghaladta az addig ott valaha is tapasztalt tömeg létszámát. A háború nemrég fejeződött be, és a győztes katonák diadalmenetben tértek haza. Az egész nemzet forrón üdvözölte őket. Bárhol megjelentek, nagy taps és dicséret fogadta őket. Az emberek úgy gondolták ugyanis, hogy a katonák bátorsága nélkül Anglia

menthetetlenül elpusztult volna. Ahogy a katonák meneteltek, hatalmas tapsözön kísérte őket, és szakadatlanul hangzottak a dicsérő szavak. Egyik alakulat masírozott el a másik után, amikor hirtelen kitörő tapsvihár és éljenzés reszkette meg a levegőt. A nézők tömegéből sokakat könnyekig megindított a látvány. A nemesség tisztelgésre emelkedett, a király pedig levette fejéről a koronát. Vajon miért? Azért, mert a menetelő sorok után a végtagjaikat vesztett vagy súlyosan megsebesült katonák hordágyai következtek! Amikor pedig ezek a sebesültek elhaladtak előttük, ők részesültek a legnagyobb tisztességben és dicsőségben, mert a nyomorékok és csonkák előtt vonuló katonák már továbbhaladtak ugyan, de a nekik jutó dicsőség sokkal, de sokkal kisebb volt, mint a sebesülteké.

Sokan, akik alig menekültek meg, be fognak lépni a mennybe a jövőben, de nem fognak tudni gazdagon belépni Isten királyságába. Azok viszont, akik szenvedtek a földön és lemondtak valamiről Krisztusért, sokkal többet fognak kapni azon a napon – ahogyan a sebesült katonák is sokkal többet kaptak a londoni győzelmi felvonuláson: hangosabb tapsot, magasztosabb dicséretet és nagyobb dicsőséget. Szenvedjünk mindnyájan Krisztusért, hogy az Úr azon a napon koronát helyezhessen a fejünkre! De ahhoz, hogy ez megtörténjék, üdvözülnie kell a lelkünknek. Legyünk szegényebbek, legyünk sebesültek, szenvedjünk többet, és mondjunk le mindenről az Úrért! Isten áldjon meg bennünket!

Második rész

A GYŐZTES ÉLET

Az üdvösség hatásköre a hívő számára

Mindnyájan tudjuk magunkról, hogy bár bűnösök voltunk, hit által örök életet nyertünk. Most azt szeretnénk meglátni, Isten milyen mértékben üdvözít minket Jézus Krisztus által. Más szóval, milyen helyzetbe jutunk el egyénenként a Jézus Krisztus által véghezvitt szabadítás által.

Azutóbbiévекben valami különösen is foglalkoztatott engem; éreztem ugyanis, hogy valami nincs rendben a személyes keresztyén életemben. Mert amikor a Bibliát olvastam, be kellett látnom, hogy nincs meg bennem az, amiről a Könyv azt mondja, meg kellene, hogy legyen. Bár csakugyan vannak olyan keresztyének, akiknek az életük szegényesebb, mint az enyém; és bár néhányan, akiknek mély megtapasztalásaik voltak az Úrral, biztosítottak afelől, hogy nekem már megvan, aminek meg kell lennie; én mégis tudatában voltam annak, hogy nem rendelkezem azzal, amiről Isten Igéje beszél. Hála Istennek, most már tudom, hogy valóban vannak számomra még *az eddigieknél is sokkal kitűnőbb* dolgok Krisztusban; és mindezek *elérhetőek*, és már *most* megkaphatjuk őket.

Ezért amit ma meg szeretnék osztani veletek, az a Krisztus Jézusban való örökségünk hatáskörével kapcsolatos. De nem a mennyei örökségünkről fogok beszélni, melyet a jövőben élvezhetünk majd, sem az

örök életéről, melyet már az újjászületéskor elnyertünk, és még csak nem is arról a dicsőségről, amelyben az ezeréves királyság idején fogunk örvendezni. Nem, hanem a hangsúlyt itt arra fogom helyezni, hogy Isten milyen mértékben tud cselekedni értünk ma az üdvösségben.

Olvassunk el néhány részt a Szentírásból, és olvasás közben hozzájuk fűzök egy-két gondolatot.

Egy: A lelkiismeret

„Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökké való Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek” (Zsid 9,14). Ez az igevers elmondja, hogy Krisztus milyen mértékben tudja megszabadítani a lelkiismeretünket. Az Ő vére képes megtisztítani azt a holt cselekedetektől.

Hadd kérdezzek valamit! Vádol téged a lelkiismereted? Ha szüntelenül vádol, akkor nem teljességgel a tiéd az, amit Krisztus elvégzett érted. Az Úr megment minket; vére pedig megtisztítja a lelkiismeretünket. Olyannyira tisztává teszi, hogy nincs többé kárhoztatása. Amikor összegyűlünk, néha így imádkozunk: „Istenünk, köszönjük Neked, hogy vérhintéssel megtisztítottad szívünket a rossz lelkiismerettől”, később mégis gyakran nyugtalanok vagyunk. Ez egyszerűen azt jelzi, hogy lelkiismeretünket csak elfedtük, vagy hogy időnként figyelmen kívül hagyjuk. De Isten Fiának vére képes megtisztítani minket. Így, ha lelkiismeretünk még mindig vádol bennünket, akkor még nem teljességgel miénk a szabadítás. Ez

nem Isten üdvözítő munkájának tehetetlenségét jelzi. Egyáltalán nem! Ellenkezőleg, magasztaljuk Őt és adjunk Neki hálát azért, hogy lelkiismeretünk tökéletes megtisztításának mértékéig tud minket megszabadítani. *Lehetséges* teljesen megtisztított lelkiismerettel élnünk.

Kettő: A szív

„Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: Mindezek a gonoszságok belülről jönnek ki, és megfertőztetik az embert” (Márk 7,21-23). „Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják” (Máté 5,8).

Ez a két igeszakasz megmutatja nekünk szívünk eredeti beszennyezett állapotát, és azt, hogy Krisztus üdvözítő munkája által szívünk megtisztulhat.

Márk a szív természetes állapotáról beszél. Mit is mond erről? „Mindezek a gonoszságok belülről származnak” – mondja az Úr. Ó, mennyi gonoszság rejlik a szívben! De Máténál az Úr így szól: „Boldogok azok, akiknek szívük tiszta”. Ő meg tudja szabadítani a szívet; és gonoszról tisztára tudja változtatni.

A szívünk megszabadulásának módja nem a benne lévő és feltörni készülő gonoszság elfojtása, hanem a belülről kifelé történő megtisztítás. Ha megpróbáljuk elfedni vagy visszafojtani a gonoszságot, akkor mondjuk ki, ez nem jelent szabadulást, mert még nem szabadultunk meg egészen a szív tisztaságáig. Meg kell vizsgálnunk az Úr előtt, hogy mennyi gonosz gondolat,

ravaszság és gőg van a szívünkben. Ha mindezeket csak elfojtjuk magunkban, azzal csupán elfedjük őket, és szívünk továbbra sem szabadult meg. Hiszen nem azt mondja-e Isten, hogy „boldogok azok, akiknek a *szívük tiszta*” (Mt 5,8)?

Bizonyságtételeink elmaradásának oka, hogy a szívünk nem tiszta. Milyen gyakran észrevesszük a bűnt az emberekben; mégis mi magunk nem merjük megítélni azt, hogy az ő külső cselekedetük csak annak a bűnnek a virága, amelynek bizony a saját szívünkben is megvannak a magjai. Ha nem is szeretjük úgy a világot, mint mások, mégis, a mi szívünk is érintett valamennyire. Nem sokkal különbözünk tehát tőlük. A szív tisztasága nélkül pedig nem lehet bizonyságtételünk.

Isten nem akar semmi tisztátalanságot hagyni a szívünkben. Még az olyan gonosz szív is, mint amilyenről Márk ír, megszabadulhat a tisztaságra. Magasztaljuk tehát Őt, és adjunk Neki hálát, mert Ő ilyen mértékig üdvözíteni akar bennünket. Át tudja formálni a gonosz szívet jó és makulátlan szívvé.

Három: A teljes szív

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet, *teljes* szívedből, *teljes* lelkedből, *teljes* elmédből és *teljes* erődből. (...) A második pedig hasonlatos ehhez: *Szeresd felebarátodat, mint magadat*” (Márk 12,30-31a). Ez az igevers elmondja, hogy Isten olyan mértékben meg tud minket szabadítani, hogy lényünk egész valójával szeressük Őt, az embereket pedig *teljes* önzetlenséggel.

Milyen nehéz Istent *teljes* mértékben szeretnünk! Gyakran gondolunk arra, hogy szeretjük Őt, de közben

titkon a világot is szeretjük; hogy Istent szolgáljuk, de közben a mammont is. Újra és újra, sok minden és sok mindenki választja el szívünket Isten szeretetétől. Pedig Ő nagyon is képes arra, hogy ennek a „teljes”-nek a mértékéig megszabadítson bennünket – képessé téve arra, hogy teljes szívünkől, teljes lelkünkől, teljes elménkől és teljes erőnkől tudjuk Őt szeretni; és, hogy tudjuk szeretni embertársainkat az önzés minden árnyéka nélkül.

Ha ma még képtelenek vagyunk Istent teljes valónkkal szeretni (ha szeretetünk Isten helyett emberekre, dolgokra vagy ügyekre irányul), és nem tudjuk embertársainkat úgy szeretni, mint önmagunkat, akkor még nem ismertük meg a teljes szabadítást. Krisztus olyan mértékben üdvözíteni tud minket, hogy Istent egész valónkkal, embertársainkat pedig önzetlenül szeressük. És ez *lehetőség*! Magasztaljuk ezért az Ő nevét!

Négy: Az értelem

„Félek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak [és eltávolodnak] a Krisztus iránt való egyenességtől [egyszerűségtől és tisztaságtól – angol]” (2Kor 11,3). Ez az igeszakasz azt mutatja meg nekünk, hogy *értelmünk* a legteljesebb *őszinteség* és *tiszta egyszerűség* mértékéig megszabadítható.

Gyakran nagyon nehéznek találjuk alárendelni magunkat az Úrnak és szeretni Őt értelmünk egyszerűségével. Ez csakugyan nagyon nehéz. Nincs meg hozzá az erőnk. Meghaladja a képességeinket.

Mennyire vágyunk arra, hogy tökéletes szeretettel, egyszerűségben, őszintén, csalárdság nélkül és teljes tisztaságban szeressük az Urat! Mind egyetértünk, hogy ez olyan csodálatos lenne! Reménykedünk, hogy ez valóság lesz majd az életünkben, de olyan elérhetetlennek látszik. Isten azonban képes arra, hogy ilyen mértékben megszabadítson minket. Ez nemcsak lehetséges, hanem elérhető is!

Értelmünknek tisztának kell lennie. Azonban ha kétlelkűek vagyunk (azaz elménk megosztott), akkor úgy fogunk járni, mint Éva. Éva egyfelől látta, hogy a jó és gonosz tudásának fája jó eledelnek, másfelől tudta, hogy Isten megparancsolta neki, ne egyen a fa gyümölcséből. Látta, hogy a gyümölcs gyönyörűség a szemnek és nagyon kíváncsú, de emlékezett arra is, hogy Isten megtiltotta, hogy egyenek belőle. Mivel azonban Évát úgy felcsigázta a vágyakozás, mégis evett a tiltott gyümölcsből. Így azzal, hogy csak egy kicsit is elhajlott, elvesztette az Úr iránti tiszta egyszerűségét és őszinteségét.

Kérdezzük meg magunktól: Tiszta és egyszerű-e a szívünk Krisztus iránt? Soha nem kell attól félnünk, hogy túlságosan szeretjük Őt. Nekünk Őt minden fontolgatás vagy számítás nélkül kell szeretnünk. Magasztaljuk Istent, amiért úgy meg tud szabadítani minket, hogy ide eljuthassunk! Nagyon is lehetséges, hogy tiszta és egyszerű legyen a szívünk az Úr iránt.

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róm 12,2). Ez az igevers szintén arról beszél nekünk, hogy Isten meg tudja szabadítani elménket annak megújítása által; el tudja juttatni elménket addig

a pontig, amikor az már meg tudja vizsgálni, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

Gondolkodtál-e már valaha is azon, amit az imént említettünk? A megújult elme valóban képes megvizsgálni, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. Milyen gyakran előfordul, hogy az adott helyzetben egy dolog Isten akaratának látszik, de ugyanakkor egy másik is annak látszik! És milyen gyakran összetévesztjük az egyiket a másikkal! De a *megújult* elme nem téved Isten akaratát illetően. És amíg ez az értelmi megújulás nem történik meg, nem leszünk képesek megbizonyosodni afelől, hogy mi Isten akarata. Ez pedig azt jelenti, hogy még nem tapasztaltunk meg teljes szabadítást. Isten azonban nemcsak arra szabadított meg minket, hogy odáig juttasson, ahol most vagyunk, hanem sokkal tovább: egészen a tökéletes állapotig meg fog szabadítani. És ez az, amire törekednünk kell; és ez az, amiért hálát kell adnunk Istennek, hiszen mindez nemcsak lehetséges, de elérhető is.

Öt: A gondolataink

„Lerontván az *okoskodásokat* és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtven minden *gondolatot*, hogy *engedelmeskedjék a Krisztusnak*; és készen állván megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyst teljessé lesz a ti engedelmességtek” (2Kor 10,5-6). Ez a két igevers azt mutatja meg nekünk, hogy Isten a gondolatainkat is meg tudja szabadítani, hogy engedelmeskedjenek Krisztusnak.

Tegyük föl ezt a kérdést önmagunknak: Képes vagyok-e saját gondolataimat ellenőrzés alatt tartani? Milyen jól

tudjuk, hogy sokféle gondolatot nem tudunk fegyelmezni! Mindazonáltal Isten azt parancsolja, hogy ne adjunk helyet annak a sok zavaros elképzelésnek. Ő mindezeket foglyul ejti a Krisztus iránti engedelmességre.

Hadd kérdezzem meg, a te gondolataid engedelmeskednek az Úrnak? Nem helyes, ha kalandozó vagy tisztátalan gondolataidat és a világ felé húzó titkos vágyaidat táplálod. Ha ilyesmi gondolataid vannak, akkor ez biztos jele annak, hogy még nem tiéd a teljes szabadítás. Mert az Úr üdvözítő munkája nagyon is képes a hívő minden gondolatát a Krisztusnak való engedelmességre vezérelni. És ez *még itt a földön* elérhető. Minden gondolatunkat és képzeletünket rábízhatjuk Istenre, hogy azokat Ő készítse meghódolásra; mert ez a Krisztusban számunkra elkészített üdvösség szerint való dolog. Isten nemcsak a menny számára szabadít meg minket – örök életet ajándékozva nekünk –, hanem egész lényünket megszabadítja azáltal, hogy minden gondolatunkat a Krisztus iránti engedelmességre vezérli. Magasztaljuk az Urat azért, hogy ez nemcsak lehetséges, de elérhető is! Ő képes bennünket mindenestül üdvözíteni.

„Annakokáért *felövezvén elmétek derekait*, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz nektek, mikor megjelent” (1Péter 1,13). Ez az ige arról tájékoztat minket, hogy Isten képes szétszórt gondolatainkat is összpontosítani üdvözítő hatalma által.

Amint azt talán a legtöbben tudjuk, a régi időkben a zsidók bő ruhája meglehetősen lazán lógott a testen, és gomb sem volt rajta. Amikor munkához láttak, először fel kellett övezni magukat, hogy könnyebben

mozoghassanak. Szertelen gondolataink olyanok, mint a felövezetlen derék. De amiként az ember felövezi magát, úgy Isten is összeszedetté tudja tenni szétszórt gondolatainkat.

Milyen gyakran van, hogy habár nem tisztátalanok a gondolataink, mégis szétszórtak és nem egy dologra irányulnak! Képzeletvilágunk még imádság vagy iget tanulmányozás közben is elkalandozhat. Lehet, hogy gondolataink nem gonoszak, de ezek az akár jó és nemes gondolatok is nem a megfelelő időben jutnak eszünkbe. Ez azért van, mert elménk dereka túlságosan laza és nem összeszedett. Isten azonban képes arra, hogy féken tartsa az elménket és összpontosítsa a gondolatainkat. Ha elménknek nincs meg az ereje arra, hogy figyelmünket koncentrálni tudja, akkor még előttünk áll, hogy megtapasztaljuk az Úr teljes szabadítását. Hála legyen Istennek, Ő meg tud szabadítani minket a szétszórt gondolatoktól, és meg tud szabadítani minket arra, hogy tudjunk koncentrálni. Ez nemcsak lehetséges, hanem elérhető is.

Hat: A szív és a gondolataink

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni *szíveiteket* és *gondolataitokat* a Krisztus Jézusban” (Fil 4,6-7).

Az itt használt „(meg)őriz” szó katonai kifejezés. Ennek jobb fordítása az „örködik, őrséget áll” lehetne, így ez az igevers a következő értelmet nyeri: Isten

békessége úgy őrökdi szívünk és gondolataink felett, amiként egy katonai helyőrség védelmezi a rá bízott területet hadiállapot idején – olyan hatékonyan, hogy az mindenfajta nemkívánatos incidens ellen tökéletesen biztosítva van. Gondoljuk csak meg! Isten békessége éppen ennyire meg tudja védeni szívünket és gondolatainkat: Isten meg tud szabadítani minket minden aggodalomtól.

Ritkán látok nem aggodalmaskodó keresztyéneket. A nagy többséget számtalan gond emésztí. Hallottam egy édesanyáról, akinek hét fia volt. Ő ezt vallotta: „Halálra aggodom magam a fiaimért, míg mind fel nem nőnek és mind az Úrei nem lesznek. Két fiam miatt már nem kell nyugtalanzkodnom, mert ők már a mennyben vannak. De van még öt fiam, akik miatt aggodhatom.” Amikor egy testvér megmondta neki, hogy helytelen dolog az aggodalmaskodás – sőt, hogy valójában az aggodás bűn – azzal vágott vissza, hogy „egy édesanyának illik aggodnia a saját gyermekeiért. Az a bűnös dolog, ha *nem* aggodunk miattuk”. A testvér ekkor megmutatta neki a Filippi 4,6-7 ígét. Az édesanya úgy vélte azonban, hogy az ott említett aggodalom valószínűleg nem arra a fajta aggodásra vonatkozik, amit ő tanúsít, hiszen az ő gondolkodása szerint a feleségnek aggodnia kell a férjéért, a szülőknek aggodniuk kell a gyermekeikért, az üzletembereknek pedig aggodniuk kell az üzleti ügyeikért. Lássuk meg azonban világosan, hogy Biblia kategorikusan kijelenti: „*Semmi felől ne aggodjatok*” és *punktum!*

Alig találkoztam olyan testvérekkel, akik ne aggodtak volna valami miatt. Az ilyen aggodalmaskodás azt jelenti, hogy még nem lett tökéletessé bennük Isten

szabadítása. Ha valaki aggódik a családja miatt, vagy minden miatt nyugtalanodik, ami körülötte történik, akkor Isten békessége hogyan lesz valaha is képes megőrizni annak szívét és gondolatait? Az ilyen ember nem tud bizonyóságot tenni arról, hogy terheit az ő Ura hordozza napról napra.

Az aggodalmaskodás bűn. Isten meg tud szabadítani minket minden aggodalmaskodástól! Nem kell szoronganunk sem nagy, sem kicsi, sem komoly, sem csekély dolgok miatt. Ha valaki még nem tapasztalta, hogy az Isten békessége örökös szívén és gondolatain, akkor a szabadítás, melyben részesült, még nem teljes. Ha azonban világosan megérti ennek a fenti igeversnek a jelentőségét, kétségtelenül így fog imádkozni: „Ó, Uram, amit Te adtál nekem, abból még oly keveset fogadtam el!” Dicsőség és hála Istennek, Ő képes megszabadítani minket minden aggodalmaskodástól; hogy bármiféle szorongás és aggodás nélkül élhessünk. Az Ő békessége meg tudja őrizni szívünket és gondolatainkat. Ez teljes mértékben lehetséges, és ezért szüntelenül magasztalhatjuk Őt.

Hét: A szenvedés gondolata

„Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, megszűnik a bűntől, hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt” (1Péter 4,1-2). Ezek az igeversék arról beszélnek, hogy Isten képes gondolkodásunkat úgy megszabadítani, hogy készek legyünk Krisztushoz hasonlóan szenvedni.

Félünk-e a szenvedéstől? Minden bizonnyal. Mennyire szeretnénk mindennapjainkat kényelmesen, próbák nélkül élni! Amikor csak egy kis nehézség jön, mindjárt kérjük Istent, hogy távoztassa el. Az Istennek való igazi engedelmesség perceiben pedig a nehézségekkel és keserűséggel teli jövő képe rémisztget bennünket; s így arra gondolunk, megkérjük Istent, kíméljen meg minket az ilyen kellemetlenségektől. De Isten olyan mértékig képes minket megszabadítani, hogy ne féljünk sem a nehézségektől, sem a szenvedéstől. Fel vagyunk fegyverkezve ugyanis a szenvedés gondolatával.

Milyen fegyver ez? A legjobb harceszköz: mert ez azt jelenti, hogy ugyanazzal a szenvedni kész gondolkodással vagyunk felfegyverkezve, mint Krisztus. Amikor engedelmesek vagyunk Istennek, az emberek elmondják majd, milyen nehéz lesz az életünk, és milyen kegyetlenül bánnak majd mások velünk. Válaszképpen azonban mi Krisztusra fogunk gondolni, hogy Ő hogyan szenvedett a testben, és hogy ezért nekünk is szenvednünk kell. A felfegyverkezés módja ez: szenvedni jöttem. A szenvedés nemcsak kötelességem, hanem tisztségem is. Az én dolgom a szenvedés, ezért készségesen, örömmel vállalom. Ilyen fegyvert fölvéve bármit legyőzhetünk. Nem félünk a szenvedéstől, hanem épp ellenkezőleg, szívesen fogadjuk azt. Nem hátrálunk meg a szenvedéstől, inkább engedjük, hogy részünk legyen benne. Ha rettegve gondolsz a szenvedésre, és megpróbálsz elmenekülni előle, akkor az általad megtapasztalt szabadítás még nem teljes. Hiszen Isten képes szenvedni kész gondolkodásmódot adni nekünk. Csak így tudjuk majd Isten akarata szerint

élni a testben hátralévő időt. Adjunk hálát Istennek, és magasztaljuk Őt azért, hogy ez lehetséges!

Nyolc: A nyelv

„Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de *nem zabolázza meg nyelvét*, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló. Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, [és] szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jakab 1,26-27). „*De a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg*; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzelátkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlatosságára teremtetek: Ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok. Atyámfiain, *nem kellene ezeknek így lenni!*” (Jakab 3,8-10).

E két igeszakasz nyilvánvalóvá teszi, hogy senki nem szelídítheti meg a nyelvét. Isten azonban képes megszabadítani és megzabolázni e megszelídíthetetlen testrészünket.

Egyszer találkoztam valakivel, aki ezt mondta: „Mivel Jakab egyértelműen kijelenti, hogy senki sem szelídítheti meg nyelvét, a keresztyén ember számára megbocsátható, ha nem zabolázza meg nyelvét.” Azonban tudnunk kell azt is, hogy Jakab ugyanabban a szakaszban nyomatékosan kijelenti, hogy „*nem kellene ezeknek így lenni!*” (10. vers). Mózes egyvalami miatt nem léphetett be Kánaán földjére: „gondatlanul szólt ajkaival” (Zsoltárok 106,33). Nem kapott rá utasítást, mégis beszélt. Azért, hogy tudjuk, miként beszéljünk, szükségünk van a „megtanítottak nyelvére” (Ézsaiás

50,4 – Darby ford. szerint), sőt, a megtanítottak fülére is. Isten nemcsak szívünket, értelmünket és gondolatainkat képes a tökéletességig megszabadítani, hanem nyelvünket is. Ha nem tudjuk féken tartani nyelvünket, akkor, ismét mondom, nem vagyunk a teljes szabadítás birtokában. Magasztaltassék Isten, mert Ő teljesen meg tudja szabadítani a nyelvünket! Ez nemcsak lehetséges, de elérhető is.

Kilenc: hústesti kívánságok

„Annak okáért atyámfiain, *nem vagyunk adósok a (hús)testnek*, hogy (hús)test szerint éljünk” (Róm 8,12). Ez az igeveres arról beszél, hogy Isten képes minket egészen megszabadítani a hústest természetes követeléseitől, és legyőzni minden hústesti kívánságot.

Szeretném itt különösen is az emberi test (a hústest) három alapvető késztetését, illetve ösztönét megemlíteni: (1) táplálkozás – az élet fenntartásáért; (2) szaporodás – az emberi faj fennmaradásáért, és (3) önfenntartás – a saját életünk megőrzéséért. A bűnbeesés előtt e három dolog tökéletesen helyénvaló volt, mert nem elegyült bűnnel. Miután azonban az ember vétkezett, a bűn mind a három területre bejutott, és ezáltal e természetes testi vágyak további bűnök forrásaivá lettek.

Megragadva a táplálkozás testi szükségességét, a világ mint rendszer mindig is felhasználta az ételeket és italokat arra, hogy kísértsen bennünket. Az embert az első kísértés ugyancsak a táplálkozás terén érte. Amiképp az ellenség a jó és gonosz tudása fájának gyümölcseivel kísértette meg Évát, úgy válnak a mai nagy lakomák is hústesti bűnné. Ne vegyük félvállról

az étkezés kérdését, mert sok hústesti hívő vall kudarcot ezen a ponton! A hústesti hívők Korinthusban sok testvért megbotránkoztattak étkezési szokásaikkal (lásd 1Kor 8). Ezért addig senki nem lehetett az akkori gyülekezetben vén vagy diakónus, míg az evés és ivás dolgában győzelmet nem aratott (1Tim 3,3.8).

Az ember bukása után a szaporodás is alkalmassá lett arra, hogy emberi kedvteléssé és kéjelgéssé fajuljon. A kívánságot és az emberi hústestet a Szentírás különösen is összekapcsolja. Figyeljük meg, hogy az Éden kertjében a mohóság bűne azonnal felkeltette az emberben a testi vágyat, és szégyent eredményezett. Pál a korinthusiaknak írt első levelében (6,13 v.) e kettőt szintén egymás mellé teszi, valamint összekapcsoltja a részegességet és a telhetetlen mohóságot is (6,9-10 v.).

Végül ott van az ember önfenntartási ösztöne. Miután a bűn uralkodni kezdett az emberen, a testi fizikai erő az önfenntartás eszközévé vált. Így ma az ember fellép minden ellen, ami az önmagának való örömszerzés és saját kényelme biztosításának útjában áll. Az ingerültség és gyümölcsei: a harag és a viszálykodás a hústestből erednek, és ezek a hústest bűnei. Az önfenntartás (önmegvalósítás) fedőnév alatt az ember sok bűnt követ el akár nyíltan, akár kevésbé szembetűnő módon, de mindennek az emberben munkálkodó bűn a kútfeje. Az emberiség a valaha is látott legsötétebb bűnökkel terhelve, és terheli ma is a világot csak azért, hogy védje a saját érdekeit, fenntartsa saját egzisztenciáját, növelje saját hírnevét és megvalósítsa saját ötleteit, elgondolásait.

Ha elemezzük a világ megannyi bűnét, meg fogjuk látni, hogy ezek mennyire a test e három késztetéséhez,

illetve ösztönéhez kapcsolódnak, amilyen módon az ember visszaél velük. Hústesti keresztyén pedig az, aki a test e három helytelenül használt késztetése közül bármelyiknek a befolyása alatt áll.

Pál azonban kijelenti, hogy többé nem vagyunk adósai a hústestnek – azaz nem tartozunk a testnek semmivel. Közülünk bárki élhet úgy, hogy nem engedelmeskedik a hústestének. Krisztus képes megszabadítani minket minden kéjsóvár szenvedélyunktől és vágyunktól. Mit jelent a kívánság? Nekünk, embereknek, két fő testi késztetésünk van: (1) a test természetes követelése és (2) azok a késztetések, melyek ezekből a természetes követelésekből fakadnak – a késztetések arra, hogy helytelen eszközökkel elégítsük ki ezeket a követeléseket. Ezt a második késztetést nevezzük hústesti kívánságnak. Azonban a mi Urunk Jézus Krisztus meg tud minket szabadítani az ilyen hústesti kívánságoktól.

Az Úr annyira meg tud szabadítani minket, hogy már *ne adjunk helyet* semmilyen hústesti kívánságnak; sőt még addig az állapotig is, amikor már győzedelmeskedünk minden természetes vágyunk felett. Azonban ebből ne csússzunk át abba a hibába, hogy azt gondoljuk, Krisztus úgy megszabadít, hogy egyáltalán *ne is legyenek* természetes vágyaink, hiszen ezt nem támasztja alá a Szentírás. A Biblia azt mondja csak, hogy Krisztus képes *győztesekké* tenni minket természetes vágyaink felett. A Szentírás sehol nem tanítja azt, hogy a hústest el fog tűnni. Azt jelenti ki, hogy mi hívők nem vagyunk többé a hústest adósai, és ezért nem vagyunk kötelesek kielégíteni a hústest természetes követeléseit. Ha van tartozás, azt valóban vissza kell fizetni; de mivel már nem tartozunk semmivel sem, képesek vagyunk az önfegyelemre.

Például, ha az ember éhes, enni kíván. Ez az egyik természetes vágya az embernek. Ha azonban nincs pénze ételre, és ezért helytelen eljárással (pl. pénzt lop, hogy vásárolhasson) igyekszik természetes vágyát kielégíteni, akkor végül *nem* természetes vágyának, hanem *hústesti kívánságának* tesz eleget. Az embernek csak azokat a módokat szabad igénybe vennie természetes vágyainak kielégítésére, melyek a Szentírással nem ellenkeznek. Ha éhes valaki, és van pénze ételre, akkor vehet élelmet magának. Ez nem bűn. Minden természetes kívánságot az Isten tanítása szerint való eszközökkel kell kielégítenünk. Az ettől való bármilyen elhajlás ahhoz vezet, hogy a természetes vágyból hústesti kívánság lesz. Azonban Isten képessé tesz minket arra, hogy legyőzzük a természetes vágyakat, és megszabaduljunk a hústesti kívánságoktól. Ez azt jelenti, hogy ha éhesek vagyunk, és *nincs* pénzünk, akkor le tudjuk győzni sürgető éhségünket, és el tudjuk utasítani azt, hogy helytelen eszközökkel próbáljuk meg étvágyunkat kielégíteni. A megéhezés elkerülhetetlen, de ne sóvárogjunk a hústesti kívánságok kielégítésére.

Ugyanez a szabály vonatkozik a szaporodásra és az önfenntartásra is. Mindent, ami e két területen a természetes vágyainkkal kapcsolatos, egyedül a Biblia tanításaival összhangban szabad tennünk. Bármilyen túlmutat a természetes vágyakon, az bűn a bibliai értelemben. Vannak természetes vágyaink, és ezek nem bűnösök önmagukban. Mindazonáltal nem vagyunk adósai a hústestnek; nincs semmilyen tartozásunk irányában. Tehát Isten mind e két területen meg tud minket szabadítani – megszabadít a hústesti vágyak

követeléseitől, és szükség esetén képessé tesz arra, hogy legyőzzük természetes kívánságainkat is.

Hogy nem vagyunk adósai a hústestnek, még sokkal több mindent foglal magában. Még ha betegek vagyunk is, akkor sem tartozunk semmivel a hústestnek. Lehet, hogy gyengék az idegeink, de akkor sem kell elveszítenünk a türelmünket. Testi vagy pszichés hiányosságaink dacára is győzedelmeskedhetünk. Isten Igéje azt mondja, hogy nem vagyunk adósai a hústestnek. Lehetséges-e, hogy a hívő lelki alkatának bármiféle tökéletlensége miatt Isten ne tudna egy keresztyént teljeskörűen megszabadítani? Távol legyen az ilyen gondolat! Folytonosan emlékeztessük magunkat arra, hogy *semmivel sem* tartozunk a hústestnek!

Megkérdezhetlek, hogy küzdesz-e valamilyen testi nehézséggel? Terhel-e valamilyen evéssel vagy ivással kapcsolatos probléma? Ha így van, akkor tudnod kell, hogy az Úr szabadítása minden körülménnyel és problémával felér. Mert amilyenek a nehézségeid, olyan Krisztus szabadítása is. Tegyük fel, hogy egy keresztyén ember éhezik egy, két vagy három napig. Meg tudod-e neki mondani, hogy nem szabad lopnia, hogy mardosó éhségét csillapítsa? Meg kell mondanod! Helyénvaló lenne az, hogy tolvajjá váljon azért, mert éhes? Egyáltalán nem, hiszen nincs olyan helyzet, amelyben a keresztyén embernek bűnre kellene kényszerülnie. Isten mindannyiunkat meg tud szabadítani, akik nem a hústest szerint élünk. „Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek” (Róm 6,6). Álljunk tehát Isten elé, és mondjuk ezt Neki: „Istenem, hálát adok Neked azért, hogy bármi is van

az én óemberemben, az Krisztussal együtt meg lett feszítve a kereszten! Legyen az féltékenység, büszkeség, tisztátalan gondolatok, csapongó elme, aggodalom vagy hústesti vágy, Krisztus mindezekről meg tud szabadítani engem. Dicsőség az Úrnak!”

Tíz: A testi tagjaink

„Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek” (Róm 6,13).

„Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen odaszántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálai a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálai az igazságnak a megszenteltetésre” (Róm 6,19).

Ez a két igeszakasz megmutatja nekünk, hogy Isten képes megszabadítani testi tagjainkat is, hogy azok megszenteltessenek.

Egykor tagjaink a bűnnek szolgáltak, átadva a hamisságnak és a gonoszságnak. És ma hogy van ez? Megszabadultunk-e testünk összes tagjának bűneitől? Odaszántuk-e már tagjainkat szolgál gyanánt az igazságosságnak? Ha még nem szántuk így oda tagjainkat, akkor még mindig a bűnnek szolgálunk, és még nem nyertünk teljes szabadulást. Krisztus azonban meg tudja szabadítani az összes testi tagunkat, hogy szolgálai legyenek az igazságosságnak a megszenteltetésre. Ez lehetséges és elérhető. Dicsérjük ezért az Ő nevét!

„Krisztussal együtt *megfeszítettem*. Élek pedig többé nem *én*, hanem *él bennem a Krisztus*; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem” (Gal 2,20).

Olyan igevers ez, melyet nagyon jól ismerünk, és amelyet legtöbbször kívülről is tud. Ez az ige arról beszél, hogy Isten olyan mértékig megszabadít minket, hogy nemcsak megfeszítettünk Krisztussal együtt, de immár Krisztus él bennünk.

Ebben az igében nem arról van szó, hogy hasonló lehetünk Krisztushoz, vagy hogy Krisztust kell utánoznunk; hanem arról, hogy Krisztus most bennünk él. Így szabadította meg Isten Pált, és ehhez hasonlóan fog megszabadítani minket is.

Ha még nem tapasztaltuk meg, hogy Krisztus él bennünk, akkor az általunk ismert szabadítás még mindig nem teljes. Hála legyen Istennek, hogy üdvözítő munkája által eljuttat minket oda, ahol már *nekem az élet Krisztus*. Ez minden keresztyén számára lehetséges és elérhető.

Van valami, amire különösen oda kell figyelni: hogy a teljes szabadítást, melyet Isten készített számunkra, teljes mértékben el kell fogadnunk. Én nem hiszek a bűntelen tökéletességben, azaz a bűn gyökerének kiirtásában, de hiszem azt, hogy Isten képes engem mindenestül, tökéletesen megszabadítani. Nem hiszek abban, hogy a kereszt semmissé tesz engem, de azt hiszem, hogy az én Uram ott halt meg értem. Nem hiszem azt, hogy Isten a bennem levő bűn gyökerét kihúzta, de azt igen, hogy Krisztust adta, hogy bennem

éljen. Krisztus egykor meghalt a kereszten érttem; és most bennem és érttem él. Isten szabadításának hatásköre az én megváltásom hatásköre. Nem szükséges megtartanunk semmiféle ingerlékenységet, tisztátalanságot, aggodalmaskodást vagy hústesti kívánságot. Isten képes minket megszabadítani mindezekről! Ő nemcsak megszabadít a rossztól, hanem a jót is nekünk adja.

Mostani értekezésünkben megláthattuk tehát, milyen mérhetetlenül nagy Isten szabadítása. Milyen óriási az üdvösség hatásköre! Miután pedig e jó dolgokat már sorra vettük, már csak az a kérdés, hogyan lesz mindez a miénk? Tudjuk, hogy árat kell érte fizetnünk. A következő fejezetekben pedig ezzel, az ár megfizetésének kérdésével foglalkozunk. Itt azonban hadd kérjelek meg valamire: *higgy Isten Igéjében!* Mivel Isten Igéje azt mondja, hogy Ő képes minket teljesen megszabadítani, a miénk lesz ez a tökéletes szabadítás, ha csak hiszünk. Hinnünk kell, hogy mindezek a dolgok, melyek az üdvösséghez tartoznak, lehetségesek! A legnagyobb probléma az, hogy nem tudjuk elhinni, amit a Biblia mond. Mert Isten a mi *hitünk* szerint *fogja beteljesíteni* az Ő Igéjét. De nem lesz mit beteljesítenie, ha nem hiszünk.

Milyen komoly dolog ez! Isten Igéje már szólt! És ha azt mondjuk, ez lehetséges, akkor lehetséges lesz a számunkra, de ha azt mondjuk, ez lehetetlen, akkor lehetetlen is marad a számunkra. Hinnünk kell Isten Igéjében, Ő pedig be fogja teljesíteni ígéreteit a hitünk szerint.

Andrew Murray mélyen szellemi keresztyén volt. Különös figyelemmel olvasom írásait. Azt vettem észre, hogy valahányszor a győzelmes életről, a szent életről

vagy a nyugodalmas életről beszél, olvasóinak mindig támaszt néhány feltételt. És mind között egyetlen közös tényezőt találunk: *az embernek hinnie kell, hogy ez és ez lehetséges!* Valóban, ha az emberek valamit lehetetlennek tartanak, akkor Isten azt nem tudja véghezvinni számukra. Ezzel szemben, ha az emberek elhiszik, hogy Isten valamit megmondott, és Ő képes ezt megtenni értük, akkor Isten be fogja teljesíteni bennük azt, amit megmondott.

Tedd föl magadnak a kérdést, hogy mi a véleményed saját keresztyén életedről! Ha be kell vallanod, hogy jelenlegi állapotod komoly hiányosságokat mutat, kívánod-e, hogy Isten elhozza neked a teljes szabadítást? Ha igazából *akarod* Isten teljes szabadítását, akkor *hidd*, hogy ez lehetséges és elérhető! Engedd Neki, hogy véghez vigye munkáját benned!

2.

A győztes élet

Már láttuk az előző fejezetben, hogy a keresztyén élet eljuthat a teljes szabadítás állapotáig; hogy a hívőnek tiszta lehet a lelkiismerete és tiszta lehet a szíve, hogy aggodalmaskodás nélkül élhet, gondolatai pedig világosak és összeszedettek lehetnek. Képes legyőzni minden testi hiányosságot, és oda tudja szánni testi tagjait Istennek az igazságosság eszközeiként a megszentelődésre. Minden egyes keresztyén eljuthat arra a pontra, ahol őszintén elmondhatja: Krisztussal együtt megfeszítettem, és élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Mindezek a dolgok nemcsak lehetségesek, de elérhetők is. Most azonban arról kell szólnunk, hogyan nyerjük el ezt a győztes életet.

Egy: Milyen életet élt Krisztus e földön?

Tudjuk, hogy földi élete során Krisztus tökéletesen engedelmeskedett Istennek; egyáltalán nem szerette a világot, és nem követte saját akarátát sem beszédében, sem tetteiben egyetlen pillanatra sem. Soha sem engedte, hogy a kísértés legyőzze Őt. Soha, semmikor nem vétkezett, és mindhalálig engedelmes volt Istennek. Ilyen volt Krisztus élete a földön.

És miként van ez a mi esetünkben, akik Krisztus követői vagyunk? Tökéletesen engedelmesek

vagyunk-e Istennek? Nem, ez nem mondható el rólunk. Elmondhatjuk-e magunkról, hogy egyetlen esetben sem követtük a saját akaratunkat? Lehetetlenség. Képesek vagyunk-e arra, hogy ne vétkezzünk? Ó, milyen sokszor követtünk el bűnt! Tartózkodtunk-e a világ szeretetétől úgy, hogy még egy kicsit sem kedveltük a világ dolgait? Talán nem szeretjük ezeket külsőleg látható módon, de attól tartok, hogy titokban a szívünk vonzódik feléjük. Közülünk kit ne érintenének a kísértések? Senki sincs ilyen. De mégis, miért ilyen az életünk, amikor a Biblia szavai szerint egy keresztyénnek mindig engedelmeskednie kellene Istennek – nem szeretni a világot, nem követni a saját akaratát, nem vétkezni és ellenállni minden kísértésnek? De nem azt hallom-e tőletek, hogy ez lehetetlen? Én is azt mondom, hogy ez lehetetlen! Közülünk sokan egy vagy két éve, de legtöbbünk már négy, öt vagy több éve keresztyének. Ezen évek alatt mennyire teljesítettük Isten akaratát? Hányszor kellett szomorúan, s olykor sírva is bűnbánatot tartanunk? Akkor hát hol van a győzelem?

Ismerjük jól, milyen mércét fektet le a Biblia a keresztyénekre nézve. Nekünk Krisztus követőiként nem szabad a saját akaratunkat követnünk, hanem igazaknak kell lennünk, amint Isten is igaz, és őszinte, tiszta szívvel az Ő királyi uralmát kell keresnünk. De valóban ilyenek vagyunk? Milyen gyakran vétkezünk! Milyen sokszor tisztátalan a szívünk! Hányszor előfordul, hogy fellángol bennünk a haragos indulat. Titokban szeretjük a világot, és hústesti kívánságok vezérelnek minket. Nem szeretjük forrón a Bibliát, nem vágyunk imádkozni. És néha az a gondolat kísért, hogy talán jobb lenne, ha nem is lennénk keresztyének.

És jaj, a Biblia azt mondja, *kellene*; mi pedig azt, hogy *képtelenek* vagyunk. Nem kérhetnénk-e Istent, hogy állítsa egy kicsit alacsonyabbra igazságának mércéjét? Nem egyezne meg velünk az Úr abban, hogy hébe-hóba vétkezni nem olyan súlyos dolog? Nem lehet vajon, hogy bár egyesek talán tudják szeretni Istent, és képesek engedelmeskedni Neki, meg tudják tagadni önmagukat és szentek tudnak lenni, de ez a hívőknek csak egy különleges csoportjára vonatkozik, és nem miránk?

Mi, hívőkként azt látjuk azonban, hogy ha mi képtelenek vagyunk is megtenni valamit, *létezik* Valaki, aki képes megcselekedni mindent; és ez a Valaki Krisztus. Tudjuk, hogy tökéletesnek kellene lennünk, de képtelenek vagyunk rá. Mindazonáltal Krisztus már eleget tett ennek a kívánságnak, és így Ő tökéletes. Itt három dolgot tisztán kell látnunk:

1. hogy van egy mérce, egy normaszzerű, elvárt életvitel, amelyet Isten minden keresztyén számára megszabott, hogy aszerint éljünk;

2. hogy mi ennek ellenére képtelenek vagyunk eszerint élni;

3. hogy az évszázadok során csupán Egyvalaki volt, aki így élt; és ez a Valaki: Krisztus.

Más szóval, *kellene*, de *képtelenek* vagyunk rá. Ugyanakkor elismerjük, hogy Krisztus már elérte a tökéletességet. Mindez pedig így arra mutat rá, hogy *csak maga Isten képes megfelelni az általa támasztott mércének, ami az életvitelt illeti*. Másként úgy is mondhatjuk, hogy hasonló életformát élni csak ugyanolyan élet tud. Például, madáreléte csak madár élhet, állati életet pedig csak állat képes élni [egy növény például nem].

Helyes tehát azt mondanunk, hogy isteni életet is csak Isten képes élni. És mivel Krisztus Isten, ezért egyedül Krisztus képes élni az isteni életet.

Kettő: Mit mond a Biblia a keresztyén életéről?

„Mert nekem az élet Krisztus” (Fil 1,21). Azt mondja vajon, hogy *olyan, mint* Krisztus? Nem. Vagy azt mondja-e, Krisztus *utánzása*? Egyáltalán nem. Esetleg arra utal, hogy *példaképnek* tartja Krisztust, és úgy követi Őt? Semmiképpen sem! Azt mondja, hogy nekem *az élet Krisztus*. Teljes mértékben lehetetlen utánozni; és teljesen hiábavaló megpróbálni jónak lenni. Még ha képesek is vagyunk Bibliát olvasni, imádkozni és jó életet élni, ha nem a helyes élet által élünk, akkor az életvitelünk is hasonlóképpen helytelen lesz. Nem azzal van a baj, hogy igyekszünk, hogy sírunk, bűnt vallunk Isten előtt, és azt mondjuk: „Ó, Istenem, én igazán engedelmeskedni akarok Neked!”; hanem egyszerűen az a bajunk, hogy nem a helyes élet által élünk.

Isten nemcsak azért küldte el Krisztust, hogy meghaljon értünk a Golgotán, hanem azért is, hogy Őt a mi életünkkel tegye. Lássuk meg nagyon világosan: Isten nem úgy tesz minket keresztyénné, ahogy az ember a majmot öltözni, enni és járni tanítja. Egy majom számára megtanulni ember módjára élni olyan nagy terhet jelent, hogy inkább maradna továbbra is majom, mint hogy megtanuljon embernek lenni. Nem, Isten nem ilyen módon bánik velünk.

Lehet, hogy öt percig olvassuk a Bibliát és úgy találjuk, semmi íze, míg egyéb könyvek sokkal jobban érdekelnék minket. Lehet, hogy imádkozunk, és nincs

semmi eredménye, azonban ha nem imádkozunk, akkor vádol a lelkiismeretünk. Nem állhatjuk meg, hogy ne szeressük a világot, azonban ha szeretjük a világot, nincs belső békességünk. Rendkívül nehéz keresztyénnek lenni. Milyen lehetetlenség isteni életet élni! Igazán nyomorultak és boldogtalanok vagyunk! De hadd tegyem hozzá, hogy amíg nyomorultul érezzük magunkat, addig van remény, hiszen éppen ez a nyomorultság-érzés bizonyítja, hogy még a jó úton járunk. Ha valaki nem érzi már magát nyomorultnak, nekem kell nyomorultul éreznem magamat miatta, mert már letért az egyenes ösvényről.

Gyakran a szavunk is elakad, amikor tapasztaljuk, mennyire hevesek e világ kísértései. Hogyan is hibáztathatnánk tehát másokat, mikor minket is ennyire megérint belül? Oly sokszor vágyunk arra, bárha olyanok lehetnénk, mint mások, akik annyira engedelmesek Istennek, hogy hátat fordítanak a világnak, és arcukat Őfelé fordítják! Mi magunk is megpróbáltuk már ezt, de oly nehéznek találtuk! És milyen nyomorúságosak lettünk, amikor igyekeztünk ilyen keresztyének lenni! Hiszen kicsoda képes megütni ezt a magas mércét? Nem olyan-e ez az elvárás, mintha egy ötéves gyermektől háromszáz fontnyi súly [136 kg] cipelését kérnénk? Micsoda kegyetlenség! És nyilvánvalóan rendkívül embertelen dolog lenne ezt a gyermeket tízezer fontnyi súly [4,53 tonna] megemelésére kényszeríteni. De egy keresztyéntől azt várni, hogy isteni életet éljen, még annál is nyomorultabb dolog, mint egy gyermeket háromszáz vagy tízezer font cipelésére kényszeríteni.

Milyen gyakran megpróbálunk mégis ennek az életnek megfelelni! Csodáljuk ezt a járást, és akár

szenvedni is hajlandók vagyunk érte. De mi történik? Mielőtt rendeztünk volna egy bűnt, már fel is bukkan a következő. Vagy mielőtt befejeztük volna egy bűn megbánását és megvallását, már újból elkövettük ugyanazt. Még fel sem száradtak a bűnbánat könnyei, de már ismét kísért minket ugyanaz a szörnyű dolog.

Ó, bárcsak igazán el tudnánk hinni, hogy „képtelenek vagyunk” – mennyivel jobb lenne! Isten nem is akarja, hogy megpróbáljuk. Az élet, amit Ő ad nekünk, nem az elesés – bűnbánat láncolatából áll. Azt akarja, hogy úgy éljünk, ahogyan Krisztus él; mert Krisztus bennünk az, aki a saját életvitelét kívánja megélni rajtunk keresztül.

Mária testet adott az Úrnak, aki ezáltal be tudta mutatni az isteni életet. Hasonlóképpen, ha magunkat az Úrnak adjuk, és elfogadjuk így Krisztust, Isten valósággá teszi bennünk, hogy ugyanazt az életet éljük, amelyet maga Krisztus élt egykor.

Jegyezzük meg jól, szentnek lenni és nem a saját akaratunkat követni, szeretni az Urat őszinte szívvel és tökéletesen engedelmeskedni Neki, nem olyasmi, amit megpróbálhatunk megtenni vagy utánozni. Ez teljes mértékben azon a Krisztuson múlik, akit Isten adott nekünk. És ez a teljes üdvösség, a teljes szabadítás. Isten kettős céllal adta Krisztust: egyrészt betölti értünk a törvényt; másrészt bennünk él, hogy mi is betölthessük Isten törvényét. Egyrészt meghalt értünk, másrészt él bennünk. A Golgotán elvégezte a szabadítást értünk; ma véghezviszi bennünk azt, amit akkor elvégzett. A Golgotán megigazított minket; ma, bennünk lakozva, igazságossá tesz bennünket. Nemcsak, hogy Ő engedelmeskedett Istennek, de bennünk élve kimunkálja, hogy *mi* is engedelmeskedjünk Istennek.

Nemcsak hogy mindent megtett *értünk*, de el is végez mindent *bennünk*.

Itt érthetjük meg a *feltámadás* jelentőségét. „Ha pedig Krisztus fel nem támadott (...), még bűneitekben vagytok” – mondja Pál (1Kor 15,17). Vegyük észre, az apostol nem azt mondja, hogy a bűn kérdése továbbra is megoldatlan marad, hiszen Krisztus *halála* által a bűn jogi állapota rendeződött Isten előtt. Hanem azt mondja, hogy ha Krisztus nem *támadott fel* a halálból, mi még bűneinkben vagyunk, és ezért az Úr szabadításának csak az egyik felében részesültünk. Az evangélium hirdetésekor gyakran használunk a következőhöz hasonló példázatot: mi, akik vétkeztünk, olyanok vagyunk, mint akiknek kifizetetlen adósságuk van; Krisztus pedig hasonlatos egy gazdag baráthoz, aki halálával mint barátunk, kiegyenlíti a tartozásunkat. Ez kétségtelenül jó hír, azonban, sajnálatos módon, ez az üdvösségnek csak az egyik fele. Igen, az Úr Jézus valóban kifizette minden tartozásunkat. De *Ő csupán* annyit tesz vajon, hogy kifizeti az adósságainkat? Ha így van, biztosíthatja-e vajon ez a korlátozott cselekedet számunkra, hogy soha többé ne halmozzunk fel újabb adósságot? Nem fogunk-e újra eladósodni, ha Krisztus csak annyit tesz, hogy kifizeti a korábbi tartozást? Való igaz, barátunk kifizette korábbi tartozásainkat; azonban egy kis idő múltán újból eladósodunk, és akkor barátunknak ismét fizetnie kell. Nem azt árulja-e el nekünk mindez, hogy ha Krisztus csupán meghalt a bűneinkért, akkor, amit kaptunk, csak félüdvösség? Bár akármelyik földi barátunk kifizethet helyettünk egy-egy tartozást, akkor is folytathatjuk az adósságok halmozását a későbbiekben. Noha Krisztus, a mi mennyei Barátunk

meghalt értünk, mi még mindig a bűneinkben vagyunk. Lehet-e Isten szabadítása valaha is ilyen?

Isten üdvözítő munkájának következtében az Úr Jézus bennünk él, azon túl, hogy meghalt értünk a Golgotán. Nemcsak kifizette minden tartozásunkat, de bennünk is él, hogy soha többé ne kelljen újabb adósságokba keverednünk. Isten nem csak azért szabadít meg minket, hogy megmeneküljünk a pokoltól és beléphessünk a mennybe: Ő olyan mértékben megszabadít minket, hogy Krisztus legyen az életünk. Ha csak a szabadítás egyik felében részesültünk, akkor kétségtelenül nyomorultul érezzük magunkat, és hiányzik belőlünk a szabadítás teljes örömének megtapasztalása. Jézus Krisztus a mi életünk, azért, hogy mindent megtegyen bennünk. Isten soha nem követeli a keresztyénektől, hogy *tedd* ezt vagy *tedd* azt. Mert Pál azt mondja: „Nekem az élet Krisztus” – és mivel Krisztus él benne, képes elviselni a veréseket, az üldöztetéseket, a megannyi veszedelmet, a fogságot Jeruzsálemben és a Rómába hurcoltatást. Nem azáltal nyert erőt a szenvedésekhez, mert olyan volt, mint Krisztus, vagy mert utánozta az Urat, hanem azáltal, hogy Krisztus élt benne. Ahogy egy majom nem tud emberré válni, úgy a keresztyén ember sem tudja utánozni az Urat.

„Félelemmel és reszketéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeketek! Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2,12b-13). A Filippi levél 1. fejezet 21. verse Pál személyes megtapasztalásáról beszél; ez a két vers a második fejezetből pedig azt mutatja meg, amit minden keresztyén megtapasztalhat.

„Félelemmel és reszketéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeketek!” Sokan, akik ezt olvassák, úgy vélik, hogy *nekik maguknak* kell kimunkálniuk a saját szabadításukat. Ezért elhatározzák, hogy korán felkelnek, Bibliát olvasnak, és buzgón bizonyóságot tesznek. És meglepődve veszik észre, hogy képtelenek ezekre. Ez azért van, mert figyelmen kívül hagyják a következő tagmondat szavait: „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást (cselekvést)” (13. v.). Pontosan a „mert” szó jelzi, hogy utána az *ok* következik; míg amit a 12. vers mond a saját üdvösségünk véghezviteléről, az csak az *okozat*.

Amit a mindennapi életünkben általában teszünk, az főként a következő két dologból áll: (1) az akarás, ami belső elhatározást jelent; és (2) a véghezvitel, ami külsőleg megnyilvánuló cselekedet. Kétségtelenül e két dologgal összegezzük az életünk. Belül tervezünk, és kívül cselekszünk. De mind az akarás, mind a megcselekvés Isten bennünk való előzetes munkájának az eredménye. A Szentírás itt nem arra szólít fel, hogy akarjunk és munkálkodjunk. Ellenkezőleg, azt mondja, hogy *Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást*. Először Isten munkálkodik bennünk, képessé téve ezáltal az akarásra és a véghezvitelre. És mivel Isten munkálkodott belül, ezért vagyunk képesek cselekedni kívül. Az első munkálkodás nélkül nem létezhet a második.

Újra és újra esedezünk Istennek, mondván: „Ó, Istenem, úgy szeretnék Neked mindenben engedelmeskedni, de nem megy! Nem akarom szeretni a világot, de annyira nehéz! Nem akarok a magam feje után menni, de lehetetlennek tűnik, hogy másként

tegyek!” Azonban itt tárul elénk ez a fajta üdvösség, melyet az Ige bemutat nekünk: hogy Isten képes bennünk kimunkálni, hogy tökéletesen engedelmessé legyünk, hogy ne szeressük a világot, és ne kövessük az énünket. Bár magunkban képtelenek vagyunk erre, Isten úgy tud munkálkodni bennünk, hogy képesek leszünk rá.

Mit jelent a teljes szabadítás? Biztosan nem azt, hogy ma megszabadulok egy bűntől, és holnap egy másiktól. A teljes szabadítás azt jelenti, hogy a *teljes Krisztust* elfogadom. És ha ilyen Krisztusunk van, a teljes üdvösség a miénk. Azon a keresztyénen a legnehezebb segíteni, akinek szemei nem látják Krisztust. Csak a jót vagy a rosszat látja saját magában. Figyelme egy bizonyos bűnére, vagy egy másik ember okozta sérelemre, vagy éppen egy bizonyos dolog vonzerejére összpontosul. Emiatt kesereg, gyűlöli önmagát és azon gondolkodik, milyen úton-módon győzedelmeskedhetne. Azonban ez nagy hiba, hiszen Isten nem arra hívott minket, hogy egyik dolgot győzzük le a másik után, vagy hogy egyik jócselekedetet tegyünk a másik után; hanem azt kéri tőlünk, hogy a teljes Krisztust fogadjuk el.

Például egy gyermek szereti a gyümölcsöt. Úgy gondolja, hogy ma körtét fog enni, ezért kimegy egy gyümölcsöskerthez, és vásárol néhányat. Másnap almát vagy őszibarackot szeretne enni, így ismét kimegy ahhoz a kerthez gyümölcsért. Később megtudja, hogy az édesapja a kert tulajdonosa, valamint, hogy ezt a kertet neki ajándékozta. Ezután az egész helyzet megváltozik, hiszen most már az összes gyümölcs az övé. Hasonlóan mi, keresztyének is úgy gondoljuk, hogy ma ezt tesszük, holnap meg azt. Ma türelemre van szükségünk, holnap

meg szeretetre. Olyanok vagyunk, mint ez a gyermek, aki körtét vett az egyik nap, és őszibarackot vagy almát a másikon. Isten azonban arra hív minket, hogy a teljes Krisztust fogadjuk el: Isten egész „szellemi” gyümölcsöskertje immár a miénk, sőt Krisztus teljessége is. De ha valaki egyesével vásárol, akkor annak újból és újból el kell mennie vásárolni, amikor csak szükségbe kerül.

Nem azt állítom, hogy nincs szükségünk türelemre vagy szeretetre. Feltétlenül meg kell nyilvánulniuk bennünk ezeknek az erényeknek. Mégis milyen lehetetlen egyik dolgot a másik után tenni! Hiszen ha újra és újra nekigyürkőzünk, azt fogjuk tapasztalni, hogy ahogy telnek-múlnak napok, egyre jobban és jobban szeretjük a világot, egyre büszkébbek vagyunk, és egyre inkább a magunk akarát követjük. Tudnunk kell, hogy az egész „gyümölcsöskert” a miénk! Isten azt akarja, hogy egyetlen cél lebegjen a szemünk előtt: hogy Krisztus teljességgel legyen a miénk. A bennünk élő Krisztus pedig képessé tesz minket arra, hogy Isten jótetszése szerint legyen meg bennünk az akarási és a cselekvési.

Talán már korábban is hallottuk azt az igazságot, hogy Krisztus az Ő életét éli bennünk, de vajon a gyakorlatban is megtapasztaltuk ezt? Milyen gyakran tudunk valamit, és bár próbálkozunk, mégis kudarcot vallunk.

„Belőle vagytok pedig ti Krisztus Jézusban, aki bölcsességgé lett nekünk Istentől, megigazulásunkká, megszentelődésünkkel és megváltásunkkal, hogy amint meg van írva: aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék” (1Kor 1,30-31, Vida ford.). Ha lassan és

figyelmesen olvassuk végig ezeket az igeverseket, könnyen beláthatjuk, hogy Isten akkor tette Krisztust a mi személyes megigazulásunkká és személyes megszentelődésünké, amikor üdvösségünk lett. A válasz Krisztus. Mi a győzelem? Krisztus. Mi a türelem és az alázatosság? Krisztus. Bárki, aki így tud felelni, rájött a titok nyitjára. Az egész lényem romlott és hústesties; de Krisztus az én szentségem. Ő az én megszentelődésem. Senki sincs, aki szent és győzedelmes lenne; de mégis, van rá mód, hogy azt mondjuk Istennek: „Ó, Istenem, elfogadom a Te Fiadat!” És ez lesz a mi szentségünk, és ez lesz a mi győzelmünk.

Három: Mikor történik meg az, hogy Krisztus él bennem?

Egyedül Krisztusnak van tehát győztes élete, de mikor kezd el bennünk élni? Ismerjük fel, hogy amikor üdvösséget nyertünk, Krisztus akkor a miénk lett. „*Akié a Fiú, azé az élet*” (1János 5,12). „*Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek*” (János 1,12). Amikor hitre jutunk, Krisztus már a miénk. „*Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévén, ha méltatlanok vagytok*” (2Kor 13,5b). Kik azok, akiket az Úr nem tekint méltatlannak? „*És azt, aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem*” (János 6,37b). Odajöttél már Úrhoz? Ha Őhózzá tértünk, akkor nem vagyunk méltatlanok. Akkor tehát mink van nekünk? Jézus Krisztusunk, aki él bennünk. Ezért súlyos hiba, ha valaki azt mondja neked, hogy bár hittél az Úrban, Krisztus még sincs benned. Ha még nincs üdvösséged,

be kell fogadnod Krisztust; de ha üdvösséged van, akkor *Ő már benned él.*

Négy: Hogyan engedjem, hogy Krisztus élje az életét bennem?

Most már tudjuk, hogy egyedül Krisztus győzedelmes. Azt is tudjuk, hogy *Ő* bennünk él, hiszen amikor hitre jutottunk Benne, megkaptuk *Őt*. Mégis ahogy telnek a napok, én még mindig ugyanúgy önmagam vagyok, mintha nem történt volna semmi. Mit kell tennem azért, hogy Krisztus élhesse az életét bennem? Két módja, vagy mondhatnánk, két feltétele van ennek.

Az első az *önátadás*. Krisztus valóban bennem van, de mindaddig semmit sem tehet, amíg nem engedem Neki. Kell, hogy engedelmeskedjünk Istennek. Pontosan mit is jelent az *önátadás*? Semmiképpen nem azt, hogy megígérem Istennek, hogy az *Ő* akaratát fogom cselekedni, vagy hogy *olyan egyezséget kötök* Vele, amit úgysem tudok teljesíteni. Az önmagam átadása azt jelenti, hogy *kiengedem az életemet a saját kezemből*. Átadom Isten kezébe mindazt, ami jó vagy rossz bennem, átadom az erősségeimet és a gyengeségeimet, a múltamat és jövőmet, az egész életemet és a teljes valómat, hogy egyedül Isten végezze a munkáját bennem.

Ha nem vesszük le a kezünket az életünkről, Istennek nincs módja arra, hogy az *Ő* életét élje rajtunk keresztül. Tegyük fel, hogy valakinek egy könyvet ajándékozunk, de a kezünk nem engedi el, amikor át akarjuk adni. Vajon megkaphatja-e így a barátunk? Amikor Istenhez járulunk, azt kell mondanunk Neki: „Átadok Neked mindent,

a bennem lévő jót is és rosszat is, a rokonszenveimet és ellenszenveimet; a hajlandóságaimat és azt is, ami nem akaródzik bennem; az elveimet is arról, hogy mit tegyek és mit ne.” Hajlandók vagyunk megtenni ezt? Ha nem, akkor Isten semmit sem tehet értünk. A mi felelősségünk, hogy legyőzött énünket átadjuk Neki. Isten mindig készen áll, és vár ránk, hogy megtegyük ezt az egyet: átadjuk önmagunkat.

Az önátadásnak ez a feltétele nem azt jelenti, hogy olyan dolog megtételét kéri Isten tőlünk, amire képtelenek vagyunk. Csak azt kívánja meg tőlünk, hogy adjuk mind a jót, mind a rosszat, erősségeinket és gyengeségeinket és minden egyébünket. Egyszer olvastam egy fiatalemberről, aki kijelentette, hogy ő mindenre hajlandó, csak egyre nem: ha Isten azt kérné tőle, hogy a katolikusoknak hirdesse az igét, ő oda biztosan nem menne. Ó, hadd kérdezzem meg: Hajlandó vagy-e átadni hajthatatlan szívedet az Úrnak?

Az önátadásnak két oldala van: az egyik, hogy felajánljuk magunkat Istennek, hogy használjon minket; a másik pedig, hogy felajánljuk magunkat, hogy engedjük Istent munkálkodni bennünk. Mégis, hányan gondolják, hogy az önátadás csak abból áll, hogy Isten szolgálatára ajánlják fel magukat, de elhanyagolják a dolog másik oldalát! Valójában Isten csak egyvalaminek a megtételét kéri tőled, mégpedig azt, hogy add át önmagad Neki ettől a pillanattól fogva. És ez az odaadás az önmagadnak való meghalást jelenti; a saját hústestedtől való megszabadulást. Át kell adnod magadat! Hajlandó vagy erre? Jó, ha igen.

Milyen nehéz kiengedni a kezünkből valakit, akit szeretünk, vagy valamit, amihez ragaszkodunk!

Tényleg nagyon nehéz. Mert úgy érezzük, hatalmas árat kell fizetnünk, és ezért igencsak vonakodunk elengedni. Például, tudjuk magunkról, hogy gyakran vereséget szenvedünk a barátok dolgában. Nagyon nehezen mondjuk azt Istennek: „Akár rosszak a barátaim, akár jók, mindannyiukat átadom Neked. Kérlek, hogy szabadíts meg engem!” Hadd hozzak egy másik példát! Ha valaki olyanért imádkozunk, aki egyébként nem nagyon érdekel, akkor könnyű elhinnünk, hogy Isten segíteni fog neki. És hogy azután kap-e segítséget vagy sem, meggyógyul-e vagy sem, azzal nem sokat gondolunk. De legyen csak beteg valamely szülők, feleségünk vagy férjünk, vagy egy hozzánk közel álló barát, akkor rájövünk, milyen nehéz őket Istenre bízni! Mert, ha *nem* kapnak segítséget, vagy *nem* gyógyulnak meg, akkor félelem ébred bennünk, hogy meghalhat az a valaki. Mindez azt igazolja, hogy minél jobban szeretünk valakit, annál nehezebb kiengedni őt a kezünkéből.

Isten nem azt várja tőled ma, hogy minél több jót cselekedj. Ő csak arra kér, hogy mindenedet add át Neki. Oly sok vereség ér minket az életben, ami elcsüggeszt bennünket. Néhány hónappal ezelőttig volt egy bűnöm, mely fölött nem tudtam győzedelmeskedni; és nem volt hozzá hitem, hogy Istenre bízam a dolgot. Próbáltam egyszer, kétszer és többször is győzedelmeskedni, de semmit sem értem el. Végül azonban képes voltam átadni Istennek. Ezért a kérdés ma az, hajlandók vagyunk-e átadni magunkat teljesen Isten kezébe vagy sem. Függetlenül attól, hogy emberekről, a világról, egy bűnről, vagy bármi másról legyen is szó, ha úgy tapasztaljuk, hogy a saját erőnkéből képtelenek vagyunk elengedni ezeket, akkor ismerjük fel, hogy győzni

tudunk, ha hajlandók vagyunk elmondani Istennek: „Ó, Istenem, Rád bízom azt, amit képtelen vagyok elengedni. Kérlek, munkálkodj bennem, míg hajlandó nem leszek kiengedni a kezemből ezt a dolgot is!”

Hadd mondjam el, hogy nem aggódom amiatt, ha nem vagytok képesek az elengedésre, amiatt sem, ha gyengeségetek megszázsorozódik, és amiatt sem, ha még többször vétkeztek; én csak amiatt aggódom, ha nem vagytok készek önmagatokat átadni Istennek azért, hogy munkálkodjon bennetek. Hajlandó vagy-e átadni Neki azt a szerettedet vagy azt a kedves barátot; azt a bizonyos bűnödöt; azt az adott problémát, mely szüntelenül gyötör téged, vagy azokat az Istennek nem tetsző dolgokat? A lényeg nem az, hogy milyen sok gyengeséged van, vagy hány ezerszer szenvedtél vereséget, hanem, hogy hajlandó vagy-e azt mondani Istennek: „Ó, Istenem, én mindenemet átadom Neked!”

Az önátadásnak ez a cselekedete nem arra szolgál, hogy szenvedést okozzon nekünk; hanem arra, hogy kifejezze azt a vágyunkat, hogy engedjük Istent bennünk munkálkodni, míg tökéletesen készek nem leszünk mindent átengedni.

Az önátadás nem kíván meg tőlünk olyasmit, amit ne tudnánk megtenni. Csak azt kívánja meg tőlünk, hogy tegyük magunkat Isten kezébe, és engedjük Őt munkálkodni, mígnem készek leszünk engedelmeskedni, és hajlandók mindent átengedni. Ha megvan bennünk a hajlandóság, akkor Isten előtt nincs akadály; mert Istent nem rémiszti meg a bűnök óriási volta vagy az ember romlottsága: Őt csak az szomorítja meg, ha az emberek nem teszik szívüket az Ő kezébe.

Összefoglalva tehát: az önátadás a saját akaratunk feladását jelenti, ami nem más, mint hogy Isten kezébe tesszük önmagunkat, és engedjük Őt munkálkodni jótetszése szerint.

A második út vagy feltétel ahhoz, hogy Krisztus megélhesse bennünk az Ő életét, a *hit*. Mivel átadtuk önmagunkat, most már hinnünk kell abban, hogy Isten meg fog szabadítani minket mindattól, amit szeretünk, amit nem tudunk és nem akarunk feladni. „Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti” (Zsoltárok 37,5). Ráhagyni – ez az önátadás, a bizalom pedig a hit. A következmény pedig az, hogy „majd Ő teljesíti”. Tudva, hogy nekünk nincs meg a lehetőségünk, ráhagyatkozunk Istenre, és hisszük, hogy a bennünk lakozó Úr el fogja végezni a munkálatot.

El tudjátok-e mondani, hogy győztesek vagytok? Halleluja, én elmondhatom, hogy győztes vagyok, mert a Biblia ezt mondja nekem. Milyen szájalmas, hogy hitünk a mustármagnál, sőt még a porszemnél is kisebb! Ha van hitünk, Isten azonnal munkába kezd. Amikor az Úr a mennyeket és a földet teremtetten, csupán az ajkát használta, mert amikor azt mondta: „Legyen világosság!”, lett világosság! Ha van hitünk, Ő egészen biztosan munkához lát, hiszen alig várja, hogy munkája bevégezdhessen.

Néhány héttel ezelőtt felkeresett engem egy testvér. Azt mondta, van az életében három vagy négy olyan bűn, melyeken nem tud győzedelmeskedni, emiatt néhányszor már az öngyilkosság is eszébe jutott. „Elhiszed, hogy Krisztus meg tud szabadítani téged a bűnödtől?”, kérdeztem. „Igen – válaszolta –, de újból és újból vétkezem. Más bűnök felett már győztem, de ez a néhány még mindig nem tűnt el az életemből.” Így együtt

elolvastuk a Róma 8-at: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” (1. vers). És így folytattam: „Itt a Biblia a szabadulás egyetlen feltételét említi: hogy Krisztus Jézusban legyünk. Te Krisztus Jézusban vagy?” „Igen – felelte –, Krisztus Jézusban vagyok.” „Akkor figyelj arra, mit mond a Biblia!”, válaszoltam; és elolvastam neki a második verset („Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye *megszabadított* engem a bűn és a halál törvényétől.”). „A Biblia azt mondja, hogy megszabadultam a bűn és a halál törvényétől. Akkor most szabad vagy?”, kérdeztem. „Ezt nem merem állítani”, felelte. „Akkor hol a hited?” válaszoltam erre.

Ismét mondom, hogy én nem aggódom az emberi gyengeség, romlottság és bűnösség miatt; én csak egyféle ember miatt aggódom: a miatt, aki nem hisz Isten Igéjében. Mily drága ige ez: „megszabadított engem”! Isten Igéje azt mondja, hogy „megszabadított engem”, és nem azt, hogy „meg fog szabadítani engem”. Valóban elhisszük ezt?

Krisztus meghalt értünk. Ha egyszerűen csak hiszünk, örök életünk van. Mi a bizonyítékunk erre? Az, hogy a Biblia ezt mondja. De vegyük észre, a Szentírás mást is mond: „a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye *megszabadított* engem a bűn és a halál törvényétől” – tehát már megszabadultam, meg lettem szabadítva a bűn és a halál törvényétől. És legyen bár bűnök százairól vagy ezreiről, sőt, tízezreiről is szó, én mindtől meg lettem szabadítva! Sőt megszabadultam még az Ádámban való szellemi haláltól is.

Hiszel ennek az igének? Elhiszed, hogy már megszabadultál a bűn és a halál törvényétől? A Biblia

kijelenti, hogy meg lettél szabadítva. Ha valóban hiszel, felkiáltasz: „Halleluja, dicsőség legyen az Istennek! Megszabadultam a bűn és a halál törvényétől, mert Isten Igéje ezt mondja!” Van valamilyen konkrét bűnöd vagy tisztátalan gondolatod, melyet nem tudsz legyőzni? Ha így van, akkor tudd meg, és ismerd föl, hogy olyan evangélium szól most hozzád, mely kijelenti, hogy a Krisztus Jézusban való élet szellemének törvénye megszabadított téged ettől a bűntől is!

Szükséges látnunk, hogy az önátadás és a hit szorosan összekapcsolódik egymással. Amikor pedig ez a két cselekedet egybefonódik, ott győzelem lesz, és eltűnik a vereség. Nem lesz győzelmünk akkor, ha csupán hiszünk, és nem vagyunk hajlandók életünket Krisztus életéért cserébe Istennek adni. És bár az újonnan születéskor már birtokába jutottunk Krisztus életének, ha az akaratomkat nem adjuk át Istennek, hogy *engedjük* Krisztus életét kiábrázolódnunk bennünk, Isten *soha nem fog kényszeríteni arra*, hogy Krisztus élete által éljünk. És ugyanígy, ha csak átadjuk magunkat, de nem hiszünk, akkor ez az átadás egyfajta holt cselekedetté alacsonyodik, mert bár készek vagyunk megadni Istennek *a jogot a munkálkodáshoz*, de nem adjuk meg Neki *a lehetőséget arra, hogy bejöhessen*.

Ezért először (1) fel kell emelnünk a fejünket, hogy Istenre tekintsünk, és azt mondjuk: mindenemet átadom Neked, és kész vagyok engedni, hogy munkálkodj bennem; és (2) hinnünk kell, hogy Isten már munkálkodott az Ő Igéje szerint.

Krisztus már az összes küzdelemről gondoskodott, mert az isteni kormányzás az Ő vállán nyugszik. Higgyünk Neki napról napra, mert a hitet folyamatosan

gyakorolni kell, míg az önátadás egyszer és mindenkorra történik. Egy pillanat alatt átadhatjuk magunkat Istennek, és soha többé nem kell megismétlődnie (bár vannak, akik lassan és fokozatosan adják át magukat, de ez sürgősségtelen). Miután önátadással ráhagyatkoztunk Istenre, hisszük, hogy kimunkálja azt, hogy Krisztus az Ő szentségét és győzelmét megélje bennünk és általunk. Korábban a pokol büntetésétől szabadultunk meg; most pedig megszabadultunk a bűn hatalmától. Semmi teendőnk nincs az önátadáson és a hiten kívül. Bizonyítsa életünk, hogy valóban győztesek vagyunk!

Ez pedig elég egyszerű: csak hinni kell! Hit *nélkül* minden hiábavaló; de, ha *van hit*, akkor átformálódás fog történni. Mert Isten ezt megmondta. Magasztaljuk ezért Őt, és adjunk Neki hálát! Higgyünk egyszerű hittel, ne az érzéseinkre hagyatkozva! Bármit mond Isten, az úgy van. Nem láttuk sem a mennyet, sem a poklot, mégis hiszünk a menny és a pokol létezésében Isten Igéje alapján. Ha hiszünk, akkor nincs szükség kézzelfogható bizonyítékra. Nekünk csak egyetlen bizonyíték kell, és ez Isten Igéje. Nem azért formálódunk át, mert látunk valamit, hanem mert elhiszük mindazt, amit az Úr mondott. Ha hiszünk, akkor megváltozunk; de ha nem bízunk Benne, akkor nem fogunk megváltozni.

Egyszer megkérdeztem egy testvért, hogy elhiszi-e a Róma 8,2-t. A testvér igennel felelt. Folytatva a témát, azt kérdeztem tőle, mit tenne, ha holnap reggel fölkelve ugyanazt a korábbi bűnt újból elkövetné. Nem tudta, hogyan válaszoljon. Hadd jegyezzem meg, hogy a legnagyobb veszély az *első és alapvető kísértésben* rejlik! Mert a Sátán azt fogja sugallni, hogy hiábavaló volt minden önátadás és hit, hiszen újból vétkeztél. Miben

vagy tehát más, mint korábban voltál? – kérdezi majd. Hát nem ugyanaz maradtál? De ismét elmondom, hogy a hit *hosszú életű* dolog. Ami rövid életű, az nem is hit. A hit él a világon a legtovább. A kísértések jöhetnek, de Isten azt mondja, győzteseknél is többek vagyunk (Róm 8,37). Ezért mi győzni fogunk, a kísértés pedig nem ér célt. Az teszi nyilvánvalóvá, hogy valódi-e a hitünk, hogy ehhez az alapvető kísértéshez miként viszonyulunk.

Az Úr Jézus egy alkalommal a Galileai-tengeren azt mondta a tanítványainak, hogy „menjünk át a túlsó partra!”, váratlanul azonban óriási vihar támadt, annyira, hogy a hullámok becsaptak a csónakba, és az kezdett megtelni vízzel. A tanítványok ezért felébresztették Jézust, aki aludt, és így kiáltottak: „Mester, nem törödsz vele, hogy elveszünk?”. Mire Ő felkelt, és megdorgálta a szelet és a vihart. Erre a szél elállt, és nagy nyugalom lett. Ekkor azonban az Úr megfeddte a tanítványokat: „Még mindig nincs hitetek?” (Márk 4,35-40). Lássuk meg, mivel *az Úr azt parancsolta*, hogy mindnyájan menjenek át a túlsó partra, a tanítványok és Jézus mindenképpen átjutottak *volna* a túlsó partra. Ha erősebben is fújtt volna a szél, és a hullámok magasabbra is csaptak volna, akkor sem akadályozhatta volna meg semmi, hogy átérjenek, mert az Úr azt mondta! Ezek szerint tehát, az a legfontosabb, hogy *higgyünk Isten Igéjének*. Ha Isten megmondta, akkor *ez* elég; és semmi más nem számít.

3.

Hit által élni

(Fiatal keresztyének számára)

„Az igaz pedig hitből él.” (Zsid 10,38)

Életem során sok hívővel találkoztam, és gyakran beszélgettem velük különböző szellemi problémákról. Azonban a megannyi probléma között van egy nehézség, mely úgy tűnik, különösen sokakat érint, és amelyen legtöbbször nem könnyen kerekednek felül. Miért van az, hogy szellemi életük olykor száraznak és élettelennek, míg máskor örömtelinek és lendületesnek tűnik? Bár lehet, hogy nincs megtapasztalásuk a „harmadik égről”, mégis átéltek már valamit, amit „hegycsúcs-élménynek” nevezhetnénk. Szeretnék tehát megtudni, hogyan tudnának felülkerekedni a száraz időszakokon, és miként tarthatnák fenn magukban folyamatosan az örömteli és ihletett állapotot. Olyan élet elnyerésére vágnak, mely egyenletesen áramló, sőt szüntelenül túláradó; és így boldogan zengenének hallelujákat egész életükön át. Ez tehát az a probléma, melyet sok hívő szeretne megoldani.

Ezt a szárazság és öröm közt ingadozó életet nevezik általában hullámozó vagy „egyszer fent, egyszer lent” – típusú szellemi állapotnak a hívők. Ami az érzéseiket illeti, sok keresztyén hol a hullámhegy tetején, hol

pedig a hullámvölgy mélyén él. Van, amikor ide-oda hányódnak a hullámok között, máskor pedig járnak a vízen. Egyszer feldobottak, máskor pedig egészen lehangoltak.

Szinte minden keresztyén átéli, hogy életét hirtelen és váratlan hullámszázok szabdalják. Bizonyos napokon olyan örömtelinek érzik magukat, hogy órákig tudnának imádkozni a legkisebb fáradság nélkül. Amikor bizonyosságot tesznek az Úrról, megállás nélkül tudnának beszélni. Minél többet beszélnek, annál többet *tudnak* beszélni. Ha Isten Igéjét hirdetik nekik, olyan érdekesnek találják, hogy a végtelenségig tudnák hallgatni. Vagy ha a Bibliát olvassák, a szavak íze oly édes, mint a méz. Más napokon viszont úgy tűnik, minden rosszra fordult. Mindegynek érzik, hogy imádkoznak-e vagy sem. A Biblia olvasását unalmasnak és érdektelennek találják, mintha csupán fekete tinta lenne fehér papíron. Amikor emberekkel találkoznak, kényelmetlenül érzik magukat, ha nem tesznek bizonyosságot; ezért kierohtetnek magukból egy-két szót, például: „Higgy az Úr Jézusban, és örök életed lesz”, de a szívükben olyan halott ürességet érzékelnek, mintha egyáltalán nem is lenne mit mondaniuk. Az ilyen száraz időszakokban mindent kényszerből tesznek. Nem tapasztalnak meg semmilyen örömet abban, ha Istenhez közelednek, mégis tudják, hogy Őhozzá kell jönniük. Ezért kényszerítik magukat, hogy közeledjenek az Úrhoz.

Úgy tűnik, hogy az ilyenfajta keresztyén élet hasonmása a természetben is megtalálható. Ha van hegycsúcs, akkor mély völgynek is kell lennie. A viharos hullámszáz nyugodt víztükör követi. És mivel az ember

hozzászokik ezekhez a megtapasztalásokhoz, sok keresztyén arra következtet, hogy a hívő ember számára lehetetlen efölött az ingadozó állapot fölött győzelmet aratni, és nyugodt, stabil szellemi állapotot elérni. Ezek a keresztyének úgy vélik, hogy az ilyen hullámozó élet szükségszerű. De van a keresztyéneknek egy másik csoportja is, akik azt állítják, nem kell ilyen hullámhegyek és –völgyek között élnünk, mert a keresztyén tapasztalat nagyon is lehet kiegyensúlyozott, szilárd és teljesen egyenletes. Hadd mutassak rá azonban, hogy annak a keresztyénnek sincs száz százalékgig igaza, aki hullámozó életet él, és annak sincs, aki csakis egyenes vonalú megtapasztalásra számít.

Ha egy adott jelenség mögött rejlő alapelvet ki szeretnénk deríteni, akkor először össze kell gyűjtenünk a különböző csoportokba tartozó emberek szellemi tapasztalatait, majd meg kell próbálnunk felfedezni a szabályszerűséget, a közös vonásokat a megtapasztalások között. Például, ha egy bizonyos betegségre vonatkozóan összefoglaló megállapítást szeretnénk tenni, akkor meg kell vizsgálnunk a tüneteket és a következményeket az ugyanabban a betegségben szenvedők százain, esetleg ezrein. Ha pedig az összes beteg ugyanazt a kezdetet és ugyanazt a végkimenetelt mutatja, akkor összefoglaló megállapítást tehetünk a betegségre vonatkozóan. Vizsgáljuk meg tehát az általános keresztyén élettapasztalat hullámozásának eredetét, és figyeljünk meg néhány jól meghatározható szabályszerűséget!

Tudjuk, hogy a hívő élet az üdvösséggel kezdődik. Amikor az ember újjászületik, nagyon szomorú? Egyáltalán nem, sőt, úgy érzi, ő a legboldogabb ember a

világon, hiszen aki kincsre lelt, azt is rendszerint ujjongó öröm tölti be az első napon. Ez tehát ugyanígy igaz a frissen megmentett hívőre is. Amikor valaki meghallja, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit által elnyerte az örök életet – hogy átment a halálból az életbe, és nincs többé kárhoztató ítélet a számára, az élete legboldogabb napja. De vajon ez a boldogság örökké tart? Nem, csak egy ideig. Az ilyen boldogságérzés idővel elmúlik. De mégis meddig tart? Ez egyénenként változik. Megfigyeléseim szerint ez a túlradó boldogságérzet ritkán tart néhány hónapnál tovább. Általában egy-két hónapig marad meg; de vannak olyanok is, akiknél csak egy vagy két hétig. Az üdvösség elnyerésének örömteli érzése előbb-utóbb mindenkinél elhalványul.

Tegyük fel, hogy egy vízszintes vonallal szemléltetjük a keresztyén élettapasztalatot. Ami a vonal fölött van, azt örömmek, ami pedig alatta, azt sivárságnak nevezhetjük. Vegyünk most egy embert, akinek az üdvösség elnyerése után több hónapig tartó örömben volt része. De egy reggel, amint szokása szerint olvassa a Bibliát, imádkozik és közösségben van Istennel, észreveszi, hogy az öröme nem olyan, mint amilyen az előző napon volt – valami módon halványabb lett. Mármint igaz, hogy az üdvösségre jutás után egyes hívők üldöztetésnek és bántalmazásnak vannak kitéve, másoknak a bűneikkel vagy azok jóvátételével, illetve bocsánatkéréssel kell foglalkozniuk; és mégis kibeszélhetetlen öröm tölti be őket, ami bőven kárpótolja őket mindezekért a veszteségekért. Kétségtelenül mindenki örvendező, amikor üdvösséget nyer; még Isten is örül minden egyes bűnös megmentésének. De nem tapasztaltuk-e mindannyian, hogy néhány

hónappal a megtérésünk után az örömünk fokozatosan elhalványult? Már nem éreztük magunkat olyan boldognak, mint korábban. Amikor üdvösségünk lett, a Biblia olvasásában leltük gyönyörűségünket. Bár talán nem is értettük egészen, amit olvastunk, mégis élvezettel forgattuk lapjait. A fejezeteket naponta akár tízesével olvastuk, és ez sem esett nehezünkre. Ugyanez mondható el az imádkozásról is. Igencsak boldogok voltunk, hogy imádkozhattunk. Akár meghallgatásra találtak kéréseink, akár nem, továbbra is örömmel imádkoztunk. Képesek voltunk bezárkózni egy szobába akár több órára is, hogy közösségben legyünk Istennel. Olykor majd kiugrottunk a bőrünkől örömünkben. De mindez már a múlté; mert ma már nem érzünk örömet. Szomorúak vagyunk.

Szellemi életünknek ebben a kritikus szakaszában két kísértés támadhat meg bennünket: az egyik az ellenségtől jöhet, amikor a Sátán azzal vádol, hogy elbuktunk, sőt, egyáltalán nem is üdvözültünk; a másik pedig önmagunkból származhat, amikor azt a következtetést vonjuk le, hogy mivel elbuktunk, bizonyosan elkövettünk valamilyen bűnt. De amikor az után kutatunk, hogy miben vétkezhettünk, nem találunk semmi különöset. Mindazonáltal a száraz és sivár állapot csak nem akar elmúlni.

Azonban ez a terméketlennek tűnő időszak nem tart sokáig. Néha egy-két hét alatt elmúlik, máskor pedig már három-négy nap alatt. És mihelyt elmúlik a szárazság időszaka, örömünk újból visszatér. A szárazság idején bibliaolvasásunk és imádkozásunk kényszeredettnek tűnt, mintha csak felmondani próbáltunk volna valamit, amire nem emlékszünk. Most azonban úgy érezzük,

megújult, felfrissült az Istennel való kapcsolatunk. De hogy miként történt ez a helyreállítás, az rejtély a számunkra. Ezért azonnal eltökéljük magunkban, hogy jobban fogunk vigyázni örömünk megtartására. Minden erőnket be kell hát most vetnünk, hogy fenntartsuk ezt a mámoros érzést. Szorgalmasabbak leszünk az Isten Igéjének olvasásában, az imádkozásban és a bizonyosságtételben.

Meglepő módon azonban, nem sok telik bele, és ismét eltűnik az örömünk. Felidézzük magunkban, hogy ma is ugyanúgy foglalatosság voltunk az igeolvasásban, az imádkozásban és a bizonyosságtételben, mint tegnap, sőt talán sokkal inkább. Akkor tehát miért van óriási különbség a két nap között? Miért van az, hogy tegnap örvendeztem, ma pedig semmit nem érzek? – kérdezzük magunktól. Teljesen elbizonytalanodunk ebben a helyzetben önmagunkat illetően, sőt még Istenben és Jézus Krisztusban sem vagyunk biztosak. És ekkor elkövetjük életünk egyik legnagyobb hibáját: azt gondoljuk, hogy elvesztettük szellemi erőnket és elbuktunk. Bármost is imádkozunk, de hitetlenül tesszük; bár olvassuk a Bibliát, de csak keveset; és bizonyosságot is teszünk ugyan, de az olyan kényszeredett. Bámulatos módon azonban a korábban tapasztalt öröm néhány nap vagy hét után újból visszatér! Ismét örömünket leljük minden tevékenységünkben. Bár lehet, hogy nem olyan, mint a harmadik égből, mégis mintha a hullámhegy tetején éreznénk magunkat. Ami azonban még inkább zavarba ejtő, hogy egy kis idő múltán egy darabig ismét száraz és élvezhetetlen időszakba kerülünk. Így kénytelenek vagyunk arra következtetni, hogy az élet valóban tele van apállal és dagállal. Ha valaki most

szellemi állapotunk felől kérdezne minket, valószínűleg azt válaszolnánk, hogy életünk csupa magaslatból és mélységből áll. Magaslatnak tekintjük azt az állapotot, amikor örömmel és élvezettel olvassuk a Bibliát, imádkozunk és teszünk bizonyosságot, mélységnek pedig azt, amikor mindezt csüggedten és kedvetlenül tesszük. Ezt hívjuk „egyszer fent, egyszer lent”-típusú életnek.

Tekintsük át tehát a legelejétől kezdve, hogyan kerül a hívő ezekbe a magasságokba és mélységekbe! Ha fel tudjuk deríteni az okot, azzal a gyógyulásra is rátalálunk. Sok újonnan született ember tapasztalatát megvizsgálva azt gondolom, hogy az egyik alapvető törvényszerűség a következő: az öröm a sokról a kevés felé csökken, míg a szárazság érzése a kevésről a sok felé nő. Az öröm intenzitása fokozatosan halványul (bár mélysége egyre nő), és ráadásul az örömnek ez az időszaka mindig rövidebb és rövidebb lesz; míg a szárazságérzés intenzitása az idő előrehaladtával növekszik, időszaka pedig mindig hosszabb és hosszabb lesz (bár mélysége egyre csökken). Az első szárazság talán csak három vagy négy napig tart, a következő már egy hétig, a harmadik két hétig, a negyedik pedig már akár egy egész hónapig is. Más szóval, a második öröm rövidebb és kevésbé intenzív, mint az első; a második szárazság viszont tovább tart és erőteljesebb az elsőnél. A szárazság időszakai egyre hosszabbak lesznek, és intenzitásuk az idő előrehaladtával egyre nő. Minden hívő megtapasztalta ezt. Röviden, a keresztyéneknek több szárazságban van részük, mint örömben.

Van-e manapság olyan keresztyén, aki elmondhatja, hogy jelenlegi öröme felülmúlja az üdvösség elnyerésekor érzett örömét? Nekünk, hívőknek, mennyi

minden nyugtalanítja, kínozza szívünket! Úgy érezzük, hogy vétkeztünk és vereséget szenvedtünk. Nincs meg bennünk az az öröm, amit az üdvösség elnyerésekor először tapasztaltunk. Akkor úgy éreztük, mintha a felhőkön járnánk és a hegycsúcsokon ugrándoznánk! Milyen bátrak voltunk a bizonyágtételben, akár az utcán is bizonyágot tettünk! Egy nap akár ötven vagy hatvan fejezetet is elolvastunk a Bibliából, és még azt is kevésnek találtuk! Most azonban érzéseink egészen mások. Mindent kedvetlenül és kényszerből teszünk.

Hadd jegyezzem meg, hogy alapvető hibát követünk el itt. Milyen súlyosan félreértjük a szellemi megtapasztalást: hiszen szinte kivétel nélkül mindannyian azt a következtetést vonjuk le, hogy az örömteli érzés jelenti a szellemi hullámhegyet; pedig valójában a szív szárazsága sem *feltétlenül* jelenti a szellemi hullámvölgyet. Engedjétek meg, hogy ezt a következőképpen szemléltessem! Ha megtalálom az elveszett karórát, nagy boldogság tölt el. Azonban néhány nappal később az örömöm már nem lesz olyan heves, mint azon a napon, amikor rátaláltam az órámra. Még néhány nap után pedig lehet, hogy az örömöm már teljesen elhalványult – annak ellenére, hogy karórát *nem* vesztettem el újból! Mi történt itt? Egyszerűen az, hogy most nem a karórát, hanem az annak megtalálásakor érzett örömet veszítettem el! Hadd mondjam el, hogy ugyanez a helyzet szellemi megtapasztalásaink terén is. Amikor valaki megtalálja a Szabadítót, és örök életet nyer, akkor nem tud nem örövendezni. (Hiszen, ha valakiben nincs meg ez az öröm a megtérésekor, akkor kétséges, hogy valóban megtalálta-e a Szabadítót.) Később azonban, amikor

elveszti örömteli érzéseit, azt gondolhatja, hogy azt is elvesztette, *aminek* korábban örült. Itt van az, amit mindannyiunknak fel kell ismernünk; nevezetesen azt, hogy ámbár a hívő elvesztette örömteli érzését, az öröm tárgya nem veszett el.

Hadd tegyem föl a kérdést, megváltozott-e az Úr Jézus? Egyáltalán nem. És Isten megváltozott-e? Nem, soha. Visszavette-e Isten tőlünk az örök életet, melyet egyszer már nekünk adott? Természetesen nem, hiszen ugyanaz az örök életünk van akkor is, amikor örül a szívünk, és akkor is, ha szomorúak vagyunk. Akármilyen lelkesültnek vagy éppen lehangoltnak érezzük magunkat, a helyzetünk ugyanaz marad, mert amit Istentől kaptunk, az nem vész el soha. Ezért kimondhatom, hogy a keresztyén ember életében és megtapasztalásában valójában nem létezik olyan, hogy helyzetét tekintve magasságban vagy mélységben van. (Ez természetesen nem vonatkozik azokra a keresztyénekre, akik valóban vétkeztek és elestek. Ők a kivételek. Az itt említett dolgok csak általánosságban érvényesek a keresztyénekre.)

Isten soha nem változik, az Úr Jézus munkája sem ismer változást, és a Szent Szellem sem változik soha. Az örök élet, amit Istentől kaptunk, még mindig a miénk. Ami később változik, vagy elvész, az az örömteli érzés, amit az üdvösség elnyerésekor tapasztaltunk. Például egy gyermek az ő tudatlanságában azt gondolja egy esős napon, hogy a nap eltűnt. Meg is kérdezi az édesapjától, hogy hová ment a nap. Felmegy a lépcsőn, hogy magasabbról lásson, de így sem leli meg a napot. Felmászik talán a közeli óratoronyba is, de így sem találja sehol a napot. Mi idősebbek azonban tudjuk,

hogy a napnál nem történt semmi változás, csupán sötét fellegek rejtették el a szemünk előtt. Hasonlóképpen nem változik meg a hívők Napja sem, csak az érzéseink változnak. Az ember személyes égboltján sötét felhők árnyékolhatják el a hívők Napjának világosságát. Ha a hívő az érzése szerint él, akkor égboltja gyakran fog változni, és a világosságot sokszor el fogják homályosítani a fellegek. De ha nem az érzése szerint él, akkor égboltja soha nem ismer majd változást. Nekünk az érzések sötét fellegei fölött kellene élnünk.

Már említettük, hogy az öröm intenzitása csökken, és időszaka az idő előrehaladtával rövidül; míg a szárazság érzése fokozódik, és időszaka egyre hosszabb lesz. Ez olyan általános jelenség, melyben minden keresztyénnek része van. Nincs ebben semmi véletlenszerű. Sok szent tapasztalja ugyanezt. És mivel ez nem valami véletlenszerű dolog, kell, hogy legyen emögött egy kéz, amely ezt elrendezi. De kinek a keze ez? Isten keze. Isten az, aki előidézi, hogy örömünk intenzitása csökkenjen, és időszaka rövidüljön. És Ő az, aki szárazságérzésünket fokozza, és ennek időszakát egyre hosszabbá teszi.

A rendellenes életű keresztyéneknek, vagyis azoknak, akik vétkeztek és elestek, természetesen nincs örömük. Azok a kiváló keresztyének pedig, akik kezdettől fogva szívük őszinteségével keresik Istent, és fenntartás nélkül leteszik életüket, különös örömet tapasztalnak meg minden újabb erőfeszítés után. Valahányszor Isten munkáját látják, sajátos, mély örömben van részük. Azonban mind a rendellenes életű, mind a kiváló keresztyének kivételek. Itt most csak az általános keresztyénséghez szóltam.

Mi Isten célja azzal, hogy ilyen körülményeket rendez el keresztyén megtapasztalásunkban? Több célja is van ezzel:

(1) *Rávezetni minket arra, hogy ne tegyünk semmit a magunk kedvéért.* Amikor lelkes és örvendező vagy, élvezettel olvasod a Bibliát. De tulajdonképpen miért olvasod? Azért, mert az Isten Igéje, vagy mert jólesik neked? Mi a célja az imádságodnak? Az, hogy Isten elé járulj, és keresd Őt az Ő személye miatt, vagy az, hogy örömet leld az imádkozásban? Imádkozol-e Isten kedvéért, vagy elhanyagolod kötelességedet, hogy imádkozzál? Ha minden cselekedetedet az utóbbiak motiválják, akkor mindezzel magadat akarod megelégtíteni. A célod nem az, hogy mindent Isten dicsőségére tegyél.

Buzgóságodban talán nem is érzed, hogy az önmagad kedvéért vállalkozol bizonyos dolgok megtételére, miközben azt gondolod, hogy Istenért cselekszel így. De ne feledd, hogy éppen lelkes pillanataidban, amikor a felhők fölött jársz, lehetsz talán a leghústestiesebb! Ezért Isten elveszi az örömet, és aszályos állapotba helyez. *Ekkor* hogyan érzed magad? Imádkozásod, bibliaolvasásod és bizonyágtételed igen erőltetettnek tűnik. Isten azért helyez minket ilyen helyzetekbe, hogy megtanítson egy leckét: hogy rájövünk, akármennyire is szelleminek éreztük a hegycsúcsélményeket, azok valójában öncélúak voltak. Amit a legszellemibb megtapasztalásnak tartunk, arról kiderül, hogy igazából hústesti dolog. Korábban a hústestünk rossz oldalát mutattuk a világnak; most

pedig ugyanannak a hústestnek a jó oldalát láttatjuk. Isten meg szeretné mutatni nekünk, hogy vajon akkor is fogunk-e imádkozni, Igét olvasni és bizonytságot tenni, amikor nincs bennünk öröm, csak sivárság. De Isten nem akarja, hogy túlságosan megterheljen a szárazság időszaka, ezért újból ad örömet a számunkra. Mi pedig ismét úgy tekintünk szellemi életünkre, mintha elértük volna a csúcst; aminek következtében Isten másodszor is megfoszt örömüktől. Azonban egy rövid idő után ismét ad nekünk egy kis örömet, nehogy kiszikkadt és eltompult állapotunk miatt elcsüggedjünk, és fel akarjuk adni a keresztyénységünket.

Amikor a második száraz időszak következik, Isten talán meg is kérdezi tőlünk, hogy rájöttünk-e már valamire? Mi pedig most is azt gondoljuk, hogy ez is a saját hibánknak köszönhető. De Isten most nem ilyesmire akar minket rávezetni. Neki az a célja, hogy segítsen magunkban eldönteni, vajon keresztyén kötelességből vagy örömteli kedvtelésből tesszük-e ezeket. Egyeseknél valószínűleg öt-hat, sőt hét-nyolc, esetleg ennél is több öröm-szárazság ciklusra van szükség ahhoz, hogy Isten elérje bennük célját. Azt szeretné, ha felismernénk, általában saját magunk miatt keressük az örömet, nem pedig Isten miatt. Ez az első oka annak, amiért az Úr ránk engedi az örömnél és a sivárságnál ezeket a váltakozásait.

(2) *Hogy gyakoroljuk az akaratérőnket.* [Itt annak az akaratnak az erejéről van szó, mely Isten akaratát akarja. Ezt az akaratot a Szent Szellem erősíti gyakorlás által – az angol fordító megj.] Amikor a hullámhegy tetején vagyunk, nehezünkre esik-e bármit is megtenni? Távolról sem. Nincs szükségünk

erőfeszítésre, hogy imádkozzunk, Bibliát olvassunk vagy bizonytságot tegyünk. Például tegyük fel, hogy természet szerint beszédesek vagyunk. Amikor a legnagyobb elragadtatásban vagyunk – úgy érezzük Isten közelségét, mintha magát az Úr Jézust érinthetnénk meg – akkor arra gondolunk, hogy legjobb, ha bezárkózunk egy szobába, és reggeltől estig senkivel sem találkozunk. Ilyenkor szinte ösztönösen győzedelmeskedni akarunk a bőbeszédűség felett, ami egyébként természet szerint a gyengénk. Vagy vegyünk egy másik példát! Tegyük fel, hogy lobbanékony természetűek vagyunk, és rendszerint könnyű haragra ingerelni minket. Az emelkedettség idején különösebb nehézség nélkül meg tudunk bocsátani az embereknek. Mihelyt azonban örömünk elillan, mindenre úgy reagálunk, mint egy sündisznó. Robbanunk, ha valaki csak hozzánk ér. Vagy egy további példa: az izgalmas időszakban nem tapasztalunk nehézségeket az életben és a munkában; de amint szárazságba kerülünk, felfedezzük, hogy mindkét téren roppant nyomás nehezedik ránk, így csak erős akaraterővel tudunk Bibliát olvasni, imádkozni és bizonytságot tenni, sőt, folyamatosan emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy keresztyén kötelességünk ezeket végezni. Elragadtatott érzéseink erőteljes ösztönzésére korábban öt órát is tudtunk beszélni egyfolytában, de most olyan fásultnak érezzük magunkat, hogy egy szavunk sincs. Mikor az Úr Jézusban való hitről és az üdvösség elnyeréséről próbálunk beszélni, úgy tűnik, mintha gúzsba lennének kötve. Kényszerítünk kell magunkat arra, hogy megszólaljunk. Hacsak nem *akarunk* igazán megtenni valamit, képtelenek vagyunk rá.

És ezen a ponton kell föltennem a következő fontos kérdést. Mikor megyünk át valódi szellemi megtapasztaláson? A hullámhegy nagy örömpillanataiban, vagy a hullámvölgy sivárságában? Vajon nem akkor, amikor a sivárság időszakában vagyunk? Mert az örömteli izgatottság idején érzelmeink árja ragad el bennünket – ezt nem tekinthetjük szellemi megtapasztalásnak. De amikor száraznak érezzük magunkat belül, az *akaratusunkat kell* gyakorolnunk, és ezért amit ebben a helyzetben teszünk, azt igazi személyiségünk, az igazi énünk cselekszi. Isten azért engedi meg életünkben az ilyen szárazságot, hogy rábírjon minket akaraterőnk gyakorlására.

Tegyük fel például, hogy vitorlášajóval szeretnénk eljutni valahova. Az út általában nem szokott öt óránál tovább tartani. Egy alkalommal a szél egészen erőteljesen fúj, ráadásul éppen a megfelelő irányba. Így boldogan indulunk el hajónkkal a célállomás felé. Nemsokára azonban a szél elállhat anélkül, hogy elértük volna a célt. Még néhány órás hajózás hátra van. Mit teszünk ilyenkor? Evezőlapátokkal segítjük tovább a hajót? Vagy lehorgonyzunk, és várunk, míg újra fújni kezd a szél? Nos, ha időben akarunk megérkezni, akkor minden erőnkkel eveznünk kell. Ebben az esetben valódi erőnköt kell igénybe vennünk. Ez csupán egy példa Isten második céljának szemléltetésére. Isten arra nevel minket, hogy gyakoroljuk akaraterőnköt. Felszított érzelmekkel cselekedni olyan, mint a széllal egyező irányban vitorlázni. A hajósoknak ilyenkor nem szükséges erőfeszítéseket tenniük az előrehaladás érdekében. Mi, hívők, mennyire számítunk az ilyen hátszél segítségére egész életünkön át! De egy

vitorláshajón az ilyen gondolkodásmód a kapitányt és az összes matrózt végül teljesen hasznavehetetlenné tenné. Ha elhatároznák magukban, hogy vagy vitetik magukat a széllel, vagy nem csinálnak semmit, akkor kicsoda fogadná fel őket? Hálát adunk Istennek, ha érzelmeinket – mint erőteljes hátszelet – felhasználja, hogy bizonyos időszakokon átsegítsen. Isten azonban arra is szeretne ösztönözni minket, hogy használjuk és gyakoroljuk a feltámadás erejét, melyet Ő adott nekünk; különben meg sem fogunk moccanni, ha nincs bennünk örömteli érzés. Következésképpen Isten azért adja a szárazság időszakát, hogy használjuk azt az erőt, amit az újjászületéskor kaptunk, és az örömteli és emelkedett érzés segítségével *nélkül* is haladhassunk előre. Így képesek leszünk áthajózni egész keresztyén életünkön, akkor is, ha nincs szél. Mert a feltámadás ereje a nélkülözés és halál közepette még nyilvánvalóbbá válik.

Lehet, hogy olykor kapunk érzelmi segítséget, mindazonáltal nem ez Isten célja. Ez csupán része annak a folyamatnak, mely által Isten foglalkozik velünk. Azt akarja elérni, hogy eddük az akaratomkat, hogy a legsötétebb órában is képesek legyünk majd az akaraterőnket használni. Amikor kedvetlenek vagyunk, akkor is használhatjuk az akaratomkat a bibliaolvasáshoz, az imádkozáshoz és a bizonyágtételhez. Az akaraterő az ismételt erőpróbák során mindig erősebb és erősebb lesz. Ha egész életünkben mindig csak érzelmi erővel igyekszünk előre, akkor nem sokat fogunk haladni. Isten azért ad nekünk örömteli érzéseket is, nehogy annyira elkedvetlenedjünk, hogy hátat fordítsunk a keresztyénségnek. De azután fokozatosan halványítja örömmünket, és időszakait lerövidíti; ugyanakkor belső

szárazságunkat növeli, és idejét is elnyújtja, hogy edzhessük akaraterőnket, míg végül mi magunk is meg nem erősödünk.

Ahogy visszatekintünk múltbeli tapasztalatainkra, észre fogjuk venni, hogy az öröm és a szárazság időszakai hullámokként törtek ránk. Azt is felfedezzük, hogy az öröm időszakában nem sokat haladtunk; míg a sivárság idején nagyobb mértékben jutottunk előre. Azt látjuk, hogy a szárazság hetében ténylegesen előrehaladtunk. Pedig hányszor azt gondoltuk, hogy elbuktunk, amikor életünk nap mint nap oly sivár és egyhangú volt! Azonban, ha becsületesen összehasonlítjuk szellemi megtapasztalásainkat, rájövünk, hogy akkor haladunk, amikor gyengének érezzük magunkat, de alig fejlődünk, amikor örvendezünk. Amikor a szél erősen fúj, és mi szélirányban vitorlázunk, tudunk-e segíteni karjaink erejével? Természetesen nem, mert nincs rá szükség. Sokkal inkább kell karjaink erejét használnunk akkor, amikor nincs szél, vagy amikor széllel szemben hajózunk. Előrehaladásunk nagymértékben függ attól, miként gyakoroljuk akaraterőnket. Amikor száraznak érezzük magunkat belül, használjuk akaraterőnket, és jelentsük ki: „Előre *akarok* haladni!” – és csakugyan előrehaladunk! Milyen szomorú, hogy sok hívó figyelme az örömrre összpontosul, ezt tekintve a szellemi megtapasztalás csúcsának, és nem értik meg, hogy a keresztyén ember akkor tesz valódi szellemi előrelépést, amikor akaratának erejével halad előre.

(3) *Hogy győzedelmeskedjünk a körülmények felett.* Ha győzni tudunk a belső szárazság érzése felett, akkor képesek leszünk majd győzedelmeskedni a körülményeink felett is. Mert a szárazság és fásultság

érzését a legnehezebb leküzdeni. Ha ezt le tudtuk győzni, akkor egészen természetes módon tudunk majd győzedelmeskedni más körülmények felett is. Hiszen minden körülmény közül legerőteljesebben az érzelmeink hatnak ránk. Ha győzni tudunk az érzelmeink felett, akkor győztesek leszünk az egyéb környezeti hatások felett is. Gyakorolnunk, edzenünk kell akaraterőnket azzal, hogy azt mondjuk: *akarok Bibliát olvasni, akarok imádkozni és akarok bizonysgot tenni!* És ámbár belső szárazságban élünk, felkenetésünk érzete nélkül, mégis felfedezzük azt az erőt, mellyel bármit legyőzhetünk a körülményeinkben, akármilyen óriási legyen is. Hadd mondjam ki nyíltan, hogy aki nem tud győzni a körülmények felett, az még nem győzött az érzelmei felett. És aki győzedelmes a körülmények felett, az korábban már diadalmaskodott a saját érzései felett.

(4) *Hogy hit által éljünk.* Az öröm időszakai egyre rövidülnek, a szárazságéi pedig hosszabbodnak. Az öröm intenzitása fokozatosan csökken, míg a szárazságé egyre nő – és végül eljön az a nap, amikor e kettő eggyé válik, mint két folyó találkozása, és minden köztük lévő különbség eltűnik. Összefolynak és eggyé válnak végül, nem lehet egyiket a másiktól megkülönböztetni. Isten azért vezet minket ezen az úton, hogy megmutassa nekünk, hogy e kettő valójában egyáltalán nem különbözik egymástól. Más szóval, örömünk és belső szárazságunk összeolvad és eggyé válik. Istennek ma ez a célja, hogy az igaz ember hit által éljen, és ne az érzései által. Akárhogyan is érezzük magunkat, az nem nyújt nekünk semmit. Istennek egyes hívőket akár tíz vagy húsz alkalommal is gyakorlatoztatnia kell, mire eléri

bennük, hogy ne érzelmi erejük által éljenek. Megengedi, hogy a száraz időszakok egyre hosszabbak legyenek, és mindig mélyebben érintsék őket, hogy végre eljussanak arra a pontra, ahol már hit által tudnak élni. Ha még soha nem részesültünk ilyen kiképzésben, akkor hamarosan fel fogjuk fedezni, mennyire tökéletesen tehetetlen az érzelmi erőnk. Mert az igaz ember egyedül hit által él.

Végül, ha megtanulunk hit által élni, a legörömtelibb életet élhetjük a szárazság közepette – és a legjellegtelenebb életet a boldogság közepette. Ez talán ellentmondásosan hangzik; mégis ez igaz a szellemi életben. Isten arra vezet el bennünket, hogy a hit életét éljük.

Mit jelent hit által élni? Nagyon világosan mutatják be nekünk ezt a héber Sidrák, Misák és Abednegó Nabukodonozorhoz intézett szavai: „Íme, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem [tenné is], legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany [álló]képet, amelyet felállítottál, nem imádjuk” (Dániel 3,17-18). Azt értették ez alatt, hogy még az sem hatna rájuk, még az sem változtatna meg bennük semmit, ha Isten nem mentené meg őket. *Ezt* jelenti hit által élni!

A keresztyének manapság túlságosan is hajlanak érzelemalapú életet élni. Ha Isten elvenné tőlük az örömteli érzést, mindent elveszítenének. De Isten nem azt mondta, hogy érzelmek által éljünk, hanem hogy hit által! Évek tapasztalata után rá fogunk jönni, hogy az öröm és a szárazság valójában egyforma. Sem az öröm nagy fellángolása nem fog hatni ránk, sem a belső

szárazság egyetlen pillanata sem fog befolyásolni minket. Ugyanazt az életet fogjuk élni a mély szárazságban, mint amit a nagy öröm időszakában is.

Ó, csak ne úgy tegyünk, mint a kisebb befogadóképességű hívők, akik örömükben táncra perdülnek a házban, bánatukban pedig a falat is könnyel áztatják! Ha hit által élünk, egyik sem fog minket megingatni. Ugyanakkor értsük meg világosan, mi nem érzelem nélküli emberek vagyunk! Érzünk örömet és érzünk sivárságot is. De nem szabad megengednünk, hogy ezek a külső érzések a belső emberünkhöz hozzáférkőzzenek; mert azt hangsúlyoztuk ebben az üzenetben a mai fiatal hívőknek, hogy a külső ember által érzett öröm nem egyenlő azzal, amelyet a belső ember élvez az Úrban, hiszen ez az utóbbi öröm rendkívül mély és megingathatatlan. Azonban ezt a mély és rendíthetetlen örömet mindaddig nem tapasztalhatjuk meg teljesen, míg a külső örömet nem tudjuk egészen ellenőrzésünk alá vonni. Érje el bennünk az Úr az Ő céljait, hogy többé ne az érzéseink, hanem hit által éljünk!

